

Uši a Vítr

ŠKRABAL | KOZÁK | ROHÁČ | HÁJEK | MARUSJAK | LANDA | ODPAD | NIKDO | HORÁK | KREJZEK | TA PÁJKA | VLACH & BENEŠOVÁ | J.E.F.

Rozhovor: Karel Škrabal

Karel Škrabal (narozen 1969 v Jihlavě) je brněnský básník a novinář, člen brněnské literární skupiny Vítrholc, v současnosti je zástupcem šéfredaktora regionální redakce ČT, předtím vedoucí krajské regionální redakce MF DNES v Brně.

Fido: V našich kruzích jsi znám především jako vůdčí figura kapely (tedy poetického sdružení s nebyvalými koulema) Vítrholc, většina posluchačů díky vzorné osvětě má alespoň mlhavou představu, že Vítrholc nebyla vždy jen kapela. Co bylo předtím? Když padla berlínská zed', bylo ti dvacet let...

Vystoupení Vítrholce, Krákor 2017 v Ostopovicích u Brna. Foto Zdeněk Vykydal.

Díky za poklonu. Vítrholc vznikl jako partička, která chtěla šířit svoji poezii. Začali jsme vydáním prvního almanachu a pak jsme pořádali plesy, kde jsme recitovali svoje básně a proškrtávali básně svých poetických odpůrců. Tam někde vznikla první recitace s elektrickou kytarou a pak se to vyvíjelo, až je z toho, co je to dnes.

(Pokračování na straně 2)

Herman Traumer v září

HERMAN TRAUMER
NENÍ CESTY ZPÁTKY

Motiv titulní strany debutu Hermana Traumer.

Pan Traumer se může konečně radovat, tedy v rámci možností, protože po spoustě jeho ne-realizovaných projektů by měl v září spatřit světlo světa hudební nosič pojmenovaný „Není cesty zpátky“. Nebude to samozřejmě pouze jediný nosič, bude jich víc, ale o skutečném jejich množství nemá nikdo v této chvíli ani páru.

Pro všechny ty, kteří si myslí, že Traumerova tvorba je příliš temná, můžu v klidu napsat, že to tak není. Jeho básně jsou o životě úplně normálních smrtelníků. Každý přece nemá to štěstí a neprožívá lásku jako z filmových trháků, nebo nemá dostatek peněz pro své každodenní potřeby, nemá například v pořádku ani své pocuchané nervy, svět se netočí kolem něj a žádná z žen není ta pravá. Herman Traumer píše o lásce, touze a radostech žití trochu jinak, hledá je v jiných dimenzích než ti ostatní. Jeho verše s převelikou jemností a lidskostí sledují osudy hrdinů, kteří se neocitli zrovna na špici společnosti.

Hudbou tyto dojemné texty opatřili René Müller a Vít Raška.

Už nyní se tedy můžete těšit na deset melodicky chytlavých písní ze současnosti. Doufám nejen za sebe, že si k nim najdete cestu a zůstanou navždy vryty ve vaši paměti stejně tak, jako na hudebním nosiči, který si pořídíte a budete si ho vychutnávat v klidu vašeho domova.

Ivosh Krejžek

(ukázky z desky na webu www.spodniproudy.cz)

Festival Napříč – program 2018

Pátek 24. 8. – velká scéna (od 18 hod.)

DE LA MENTE
LAMRAM JAM
PUTRESCIN
BERMUDSKEJ KVÁDR
DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

Sobota 25. 8. – velká scéna (od 12 hod.)

JOSEF KLÍČ
MARCEL KRÍŽ
OLIVEROVA DÁLKA
HERY FOTR
HELEMESE
TUMPACH KVOČ
POSTIŽENÁ OBLAST
KONFIDENT
BALET ČS. ROZHLASU
TYRŠOVA SPOLEČNOST
VÍTRHOLC

Pátek 24. 8. – malá scéna (od 19 hod.)

MIKY MARUSJAK
PETRA MILLER
MIREK S. JILEMNICKÝ
MONIKA HOJNÁ
LUKÁŠ TREJBAL
HONZA VÝŠKA
INŽENÝR VLADIMÍR
ŠIMON PETÁK

VÝTVARNO: EVA MACHOLÁNOVÁ,

Sobota 25. 8. – malá scéna (od 16 hod.)

K. SKALICKÁ & J. ŠTEFLÍČKOVÁ
NIKOL FISCHEROVÁ & KAPELA
MILAN ERBEN
PETR HRUŠKA
IVAN MOTÝL
JAKUB CHROBÁK
KLIKVA KLIKVA
DAN VERTÍGO
MIRA KUBÍN

EVA HREJSEMNOU, V. J. HORÁK

Vítrholc je životní projekt

JEF: *Zaujali mě ti „poetičtí odpůrci“. To zní trochu surrealisticky. Ale to je konec konců i v literatuře směr, který by Vám mohl vybovovat. Je tomu opravdu tak?*

Bavíme se o době před více jak dvaceti lety a když je člověk mladý, tak se různé vůči kde čemu vymezuje, zvláště proti tomu, co je vnímáno jako hlavní proud, třeba i v poezii. My o sobě na koncertech snadsázkou tvrdíme, že jsme vynalezli několik literárních stylů, například vegetativní lyriku, a uvádíme, že tahle skladba je v tom a v tom stylu. Určitě máme i texty, které lze označit za ovlivněné surrealismem. I to psaní manifestů, které bylo na začátku, a vlastně i shlukování se do uměleckých skupin, jsou takové surrealistické prvky. Těch vlivů je a byla celá řada. Na začátku jsme často čelili dotazu, zda to s tím uměním myslíme vážně nebo je to jen nějaká práce. Tohle s těmi lety „na trase“ zmizelo.

JEF: *Jak se to vlastně dělá, když několik zjevných individualit (třeba Škerabal, Maňas, Kowolowski...) chce vydržet vystupovat tak dlouho spolu? Recept? Většinou kapely hledají basáka nebo bubeníka, ale Vy jdete zřejmě jinou cestou. Co Vás spojuje?*

Zase tak jedinečné to určitě není, je mnoho uměleckých či autorských skupin či párů, které z toho mají nakonec celoživotní projekt. Ale když se takto ptáš, tak určitě tam hraje roli kromě nezbytných společných pojmů, jako je tvůrčí chemie, úcta, porozumění a tolerance, také dvě další věci. Tou první je

společný náhled na mnoho věcí z běžného neuměleckého života, jinými slovy bychom byli kámoši, i kdybychom jenom chodili spolu na fotbal, na pivo či na ryby. Tou druhou skutečností je podle mě to, že Vítrholc nikdy nefungoval primárně jenom jako kapela. Dalibor je kytarista, František performer a já jsem neumětel a hudební antitalent, který občas vymyslí nějaký slogan. Kdybych byl já třeba klarinetista, František kazatel a Dalibor soustružník, vystupovali bychom se soustruhem na pódiu a furt by to byl Vítrholc. Ve Vítrholci je důležité porozumění a ta už uvedená chemie, až pak nějaký další blbosti. Nikdy bychom nevzali třeba mistra světa v ovládání kytary nebo bicích jen proto, že skvěle hraje, když bychom věděli, že je to člověk, se kterým nás nebaví sedět v autě nebo na baru.

JEF: *Nebožtík Milan Kozelka Vás velice ctí. Kdysi dělal dramaturgii velmi zajímavého festivalu v karlovarském divadle (za ředitelování Čestmíra Kopeckého). Co se od dob tehdejšího vašeho vystoupení změnilo? Jak jsme na tom vůbec s „živou kulturou“? Nejde jen o „snobárnu“ na jedné straně, a pustou ožiráčku na straně druhé?*

Náš vztah s Milanem Kozelkou začal tak, že jsme se potkali někdy dávno v Desertu a poslali jsme se do prdele. Já pak o něm ještě napsal, dnes by se řeklo hejtovací báseň, se kterou se Milan rád chlubil, že to je o něm a jak nás nasral. Pak nás to ale svedlo dohromady a Milan je pro nás i teď autoritou, na kterou si často vzpomenu a říkám si, jak by na to či

ono reagoval on, co by udělal a říkal či psal. A bývá to důležité pro mé rozhodování. Na ten festival si pamatuji. My jsme tehdy vystupovali v obří kostce 4 × 4 metry potažené polopruhlednou netkanou textilií, na kterou jsme promítali obrázky a uvnitř jsme hráli na kytary, počítač (tehdy s Mirkem Švejdu) a recitovali. Byla to trochu megalomanie a hlavně hrozná dřina to přepravit, postavit a tak. Od té doby se změnilo hlavně to, že jsme si to trochu zjednodušili. Vítrholcem od té doby prošla řada lidí, kteří mu něco dali, něco v něm nechali a pak šli třeba dál. Ale princip je pořád stejný, říkáme svoje nebo nám velice blízké texty a u toho se snažíme bavit sebe i třeba nějaké diváky. A co se týče živé kultury, tak to je přesné pojmenování toho, o co nám jde. Kdyby šlo jenom o mejdany, tak si to nebudeme komplikovat taháním nějakých komb, kytar a třeba dost těžkých trubek, do kterých mlátíme paličkama. A kdybychom chtěli být úspěšní snobové, tak to všechno nebudeme dělat v prostorách, kde to smrdí trávou, vylitým pivem a dost často jsou tam nejhorší záchody na okrese. Většina z nás má takové profesní či životní zkušenosti, že kdybychom chtěli vyměnit kus své autenticity za úspěch a uznání snobského publika, tak bychom si ty dveře do naleštěných salónů uměli otevřít. Ale my chceme dělat to, co jde z nás, i když to někdy nevyjde ani na cesták. Možná i tady někde je odpověď na tu dlouholetou spolupráci, na kterou ses ptal. Zároveň nás to činí jako umělce mnohem odolnější společenským povětrnostním podmínkám, které se evidentně komplikují. My jsme Vítrholc, i když jsme děkani a zástupci šéfredaktora a budeme Vítrholc, i když se budeme živit točením piva nebo řízením traktoru. Pro mě je to životní projekt.

JEF: *Jak jsem si všiml, poslední dobou ses chopil „Nedělní chvilky poezie“ pro televizi. Ten přístroj nemám, takže nemohu sledovat. Ale nabádá mě to k otázce: Co vlastně pro Tebe osobně poezie znamená? Vím, že máš texty různého druhu (u některých jsem se vysloveně bavil), „zapalte Prahu“ je samozřejmě kafkovské, ale líbí se mi, nadhled, nepatříš k malorýsým lidem, natožpak provinciálním (tuším taky, že už žiješ v Praze, která je ke globální recyklaci všeho vhodnější než „směšné“ Brno). Ale „poezie“ (tedy vlastně úhel pohledu, s kterým já sám procházím celým životem) – jak důležité místo v Tvém životě má?*

Je vidět, že opravdu televizi nemáš, protože by sis všiml, že v televizi žádná Nedělní chvíle poezie už dávno není. Já mám nějakým čtvrtým rokem jenom web, který se pouze názvem, webovou adresou a časem publikování inspiroval u té bývalé televizní Nedělní chvilky poezie. Každý týden tam vyjde v osm večer blok poezie, zpravidla představující nějakého básníka. Jeden z důvodů, proč jsem to začal dělat, byla i snaha nějak editor-

Ještě jednou na Krákoru 2017 hledáčkem Zdeňka Vykydala.

Vítrholc útočí na všechny smysly. Foto Zuzana Lavarová.

sky promluvit do současné poetické scény a také pro ni něco udělat. Stránka si za ten čas, co existuje, vytvořila svůj okruh čtenářů, ale i spolupracovníků, kteří mi posílají různé typy nebo něco připraví. Poezie je pro mne jako umělecká disciplína naprosto klíčová věc, vše co dělám, se nějak kolem ní točí. Já беру poezii a život s poezií jako dar a bohatství, které ti nikdo nemůže vzít. Můžeš být chudý, zavřený ve vězení, nemocný, ale ten svět, co ti dává poezie, je s tebou stále. Když o to stojíš a snažíš si ho pěstovat v sobě. A když pak přijde ten vlastní nápad, ta radost z tvorby, je to dar. Velmi si ho vážím.

JEF: Znamení odpověď. Pokusím se přemyslet to ještě jinak: Toto jsou jakoby „undergroundové“ noviny. Fidy „Spodní proudy“ vysloveně „underground“ propagují, vyblášíjí, berou jej jako naprosto samozřejmý (a jediný) způsob (své) existence. Až do absurdit, jako když vydávají „samizdat“, který je v podstatě buržoazní libůstka (pro vyvolené, ovšem). Dnes jsem psal na Facebook takovýto status o legendární The Primitives Group, kde m. j. píšou: ...Sleduju „fenomén underground“ on-line. S dojetím vzpomínám na přítele Bretu Rychlíka, jak na mě radostně kdysi chrchl „miliony“ pro televizi za tyto úkazy, výborní lidé, každý svým způsobem, – jen jsem musel smutně konstatovat, že se mě to netýká. ... Má slovo „underground“ nějaké místo v Tvém životě?

Klíčové. Jsem obyčejné dítě z paneláku, v knihovně jsme měli Angeliku a Tři mušketýry, když to zjednoduším, žádné intelektuální nebo disidentské zázemí. Objevování undergroundu (protože tehdy nebyl internet a nestačilo, jako dnes, napsat něco do vyhledávače, člověk objevoval svět postupně

a možná to i intenzivněji hltal při tom pomalém dávkování) před Listopadem 1989 pro mě bylo dobrodružné a hlavně velmi důležité. To, co se dá nazvat československým undergroundem před rokem 1989, to pro mne byla hlavní škola a inspirace, jedno zda v hudbě či poezii. Věděl jsem, že to je i můj způsob vyjadřování a tak nějak bude vypadat i moje cesta. Byl to pocit, který postupně dostával i racionální argumenty, například ten, jak žít důstojně v nedůstojné zemi. Když padl bolševik, role undergroundu se samozřejmě změnila. Není mojí ambicí to nějak definovat, ale ten pocit tam je pořád. Jo, Vítrholc je undergroundová kapela jak svými východisky, tak svým projevem. Samozřejmě nejsme žádný dřevní androš a snažíme se reagovat na aktuální podněty doby, jak po stránce inspirace, tak technologií, když to řeknu hodně obecně.

JEF: Tak to jsou dobré zprávy. Pokládám vás za dost zvláštní – a taky pro mě nakonec velmi povzbuzující – úkaz. Já bobužel dost strádám nápodobami The Fugs nebo Velvetů (obojí pamatuju prakticky při vzniku), ale naštěstí vůči něčemu takovému stojíte v jasném osobnostním přesahu. Ale přece jen: Jaké muzikantské (poetické) formace vás nejvíc inspirovaly a kolik vám tehdy bylo let? Co z toho přetrvává? Co přetrvává ještě z toho, co by se smysluplně vešlo pod pojem „underground“ (ve všech už dnes hodně posunutých významech)?

My to máme ve Vítrholci každý trochu jinak. Já bych mluvil třeba o Velvet Underground, Tomu Waitsovi, Laibach, The Cure, ale i tuzemském folku a trampské hudbě, protože jsem jezdil od základní školy na vandry. Dalibor Maňas o Ministry a Nine Inch Nails,

František Kowolowski o Velvetech, Depeche Mode, Talking Heads, Laibach, gotickém rocku i polském punku a Jaroslav Škvárna o Franku Zappovi, Johnu Zornovi a různých jiných spíše experimentálnějších jazzech. A takhle by se dalo pokračovat. No a naše relativně nová členka Krista Kašpar, ta už má ráda jenom Vítrholc.)

JEF: Říkáš, že v tom (televizním) médiu veřejné služby neděláš „Nedělní chvíli poezie“, co tam tedy děláš? A jaký smysl tomu přisuzuješ?

Je to zaměstnání a oficiálně se to jmenuje zástupce šéfredaktora regionálních redakcí. Fakticky je to starost o to, když se někde po republice něco podstatného stane, aby tam co nejdříve byl televizní štáb a předával o tom na kanály České televize obrazové i další informace. S nadsázkou tomu říkám, že jsem něco jako dispečer. Máme svoje studia, regionální relace, máme redakce v krajových městech i dalších městech, budujeme nová zpravodajská studia (nedávno Hradec Králové a České Budějovice, nyní Plzeň a Ústí), máme šikovné lidi a děláme televizní zpravodajství, na které není upřena zrovna ta první zpravodajská pozornost. I když ho mnohdy sleduje víc lidí než ty velké zprávy ze světa a politiky. Třeba mluvím o nedávné schůzce Putina s Trumpem. V době jejich tiskové konference se na jiném kanálu ČT díval na pořad Události v regionech více než dvojnásobek diváků. Což je samozřejmě jenom počet diváků, který u média veřejné služby není hlavní argument. Takovou světovou věc je potřeba zpravodajsky co nejlépe pokrýt a lidé, kteří to dělali, to dělali velkolepě a díky svým zkušenostem i skvěle. Když to v jakémkoli zpravodajství zaskřípe, je to hned vidět. Regionální žurnalistiku berou lidi tak nějak více automaticky, jako samozřejmost, ale ono to samo od sebe nefunguje. Dříve jsem něco podobného dělal šestnáct let v MF DNES, teď jsem už přes čtyři roky rád, že můžu dělat poctivou a objektivní novinářskou práci v médiu, na které můžu být hrdý. Česká televize je sice v poslední době pod palbou různých dezinformátorů, populistů, marketingových lhářů, neonácků a proruských sluhů, ale o to mě to více baví a povzbuzuje. Vím, že při těchto útocích stojím na správné straně barikády. Což rozhodně neznamená, že médium, které vysílá takřka 24 hodin denně a podílí se na něm stovky lidí, nemůže někdy udělat nějakou chybu. Naopak, je jasné, že udělá. Ale to je něco jiného, než zákeřné podlamování instituce, předváděné těmi, kterým vadí, že tu funguje silné médium, na které nemají vliv. A toto médium je schopné fundovaně a věcně ukazovat jejich lži, zrady, chyby a nabubřelé papalášství. Zrovna regionální žurnalistika ČT patří k těm částem zpravodajství, které berou částečně vážně i ty Par-

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné sklovení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinak.

lamentními listy zblblé masy populace a dá se na ní, na případech z bezprostředního okolí každého, ukazovat, že Česká televize pracuje objektivně a podle jasných standardů, ať se děje cokoliv. Ježdění s Vítrholcem po různých klubech a akcích se mi pak s klasickým zpravodajstvím z českých a moravských regionů pěkně doplňuje. Znam ta místa nejenom z těch jejich klasických zpráv, ale i z klubového, rockového a uměleckého podhoubí. Je to nadmíru inspirativní.

JEF: *Píšeš to výborně, a taky s Tebou velmi soublasím. Asi proto, že se zabýváš zpravodajstvím, tedy jaksi faktografií. Ale nemáš pocit, že televize (a její sociologický fenomén) nějak zásadně deformuje realitu? Pro mě ji deformuje tak, že při slově TV dostávám kopřivku. Mimo jiné má jedinečnou schopnost i z rozumného člověka udělat idiota, ožrana, dementa, který neutvoří větu. Sem tam se mi někdo „slušný“ ozve, a já odmítám, i když musím bládnout, aby to nebylo alibistické. V zásadě sdílím názor Federica Felliniho, který na to téma říká (a speciálně na adresu reklamy!), že televize je horší než atomová bomba. Protože ničí i duši. Je to nutné? Nebo to není pravda?*

Televize je médium, které tady je a nic s tím nenaděláme. A lze říci, že i médium docela staré a určitě nadále stárnoucí. Společnost prodělala v poslední době ještě větší či srov-

natelné změny s příchodem sociálních sítí a internetu vůbec. A co s tím? Nic jiného, než se s tím naučit žít, jak osobně, tak v rámci státu legislativně, se dělat nedá. Televize veřejné služby – a to nejen ve zpravodajství – je to společensky nejprospěšnější nastavení televize, včetně etických a morálních kritérií. Myslím, že každý, kdo má otevřené oči – tak jenom při sledování českých stanic – vidí tu škálu. Od poctivé žurnalistiky až po dezinformaci a programové rozešťování lidí. Od objektivní práce po vršení polopravd, dezinformaci a dojmologii. To, že v televizi udělají – jak říkáš – z rozumného člověka dementa – není vina televize, ale toho konkrétního redaktora či editora, který to udělal. Ano, každý redaktor má v rukou něco jako – jak ty říkáš – „zbraň“ a musí s tím tak zacházet. I když určitě ne atomovou. Každý novinář má zodpovědnost a většina lidí i nějakou osobní integritu. A každá instituce etické kodexy a redakční pravidla. To, jaké jsou, je určující pro to, co konkrétní médium dělá, jak se chová, co tiskne či vysílá. A opět chci říci, že ve veřejnoprávních médiích je toto nastaveno nejprěsněji a nejprísneji právě vzhledem k tomu, co by mohlo jak jedincům, tak celé společnosti uškodit.

JEF: *A jak se Ti jinak vlastně daří na světě? – A taky – Zdar Vítrholci! Vybládky?*

Díky za optání, jde to. Kromě toho, o čem jsem už mluvil výše, mi vyšla v nakladatelství Druhé město letos nová sbírka poezie nazvaná Kavčí hory, v pořadí šestá. Také jsme rozjeli s Vítrholcem projekty Vítrholc Vizual: každý rok se snažíme udělat alespoň jeden výstavní výtvarný projekt, který je také postavený na poezii a její vizuální prezentaci. Letos to bylo v obřanské Kafaře, kde jsme udělali takový umělecký výsadek do posvitavského okolí Brna, do kraje Lesů, vod a strání nejenom S. K. Neumanna a nechali se tou krajinou po sto letech od klasika inspirovat. Bylo to přes dvacet umělců, výstava trvala do konce července, ale určitě z toho uděláme desátý Almanach Vítrholc. Jinak je samozřejmě taky důležité, že mám manželku a dva odrostlé syny, kteří chápou, co dělám, nebo to alespoň tolerují. Ale spíše chápou, protože se například intenzivně podílejí v posledních letech na organizaci malého rodinného festiválu s názvem Přeslap, který pořádáme v červnu se sousedy u nás na chalupě. A už se také těším na festival Napříč – Konec léta u Skáláka. Máme ve Vítrholci nějaké nové členy – u mikrofonu a za bicíma – tak snad to bude i „Napříč Vítrholcem“ šlapat.

Otázky – Fido a JEF e-mailem

Mikyho zápisník: Štěstí je jenom muška zlatá (pohádka nejen pro děti)

Milé děti, za devatero horami, devatero řekami, na palouku u lesa stála stylová dřevěná roubenka. Na její verandě si vychutnávala ze svého oblíbeného malovaného hrníčku ranní kávu Elvíra. Kde se vzala, tu se vzala, přilétla protivná dotěrná moucha a začala ženě bzučet u ucha. Ta se po ní ohnala. Dobře mířená rána srazila mouchu do hrnku s kávou, kde začala plavat kraula.

Malá Evelína zděšeně vykřikla: „Mamííí, mamííí, musíme tu mouchu zachránit!“ „Mouchy se nezachraňují“, odbyla dceru matka. To už měla Evelína ukazovák v hrnku a vytáhla na něm téměř utopenou mouchu. Začala na ni foukat, aby obživila. „Mamííí, ona hýbe nožičkami, já si ji ochočím. Jak ji budeme říkat?“ „Mouchy a vůbec hmyz nejsou pes nebo kočka, tedy žádní domácí mazlíčci, nemají žádná jména“, poučovala Evelínu máma. Ta se nenechala odbyt „Jiříkovi přeci pomohla moucha poznat Zlatovlásku. Já tu moji pojmenuji Štěstí, sama jsi říkala, že štěstí je jenom muška zlatá“ a uschovala si mouchu do prázdné krabičky od zápalek. Po chvíli přiběhla Evelína se slzami na krajíčku a s otevřenou krabičkou v ruce „Mamííí, ona se nehýbe, co mám dělat?“ „Viš, ona spí“, nechtěla Elvíra zarmoutit dceru, „dáme krabičku tady na stůl a sluníčko bude Štěstí šimrat a lechtat na chodidlech a to ji vzbudí“. Evelína položila otevřenou krabičku na stůl a odběhla do lesa nasbírat jahody, protože máma chtěla k obědu dělat palačinky.

Obrovský černý pavouk mlsně koukal ze stropu verandy na chutné sousto naservírované přímo pod ním na stole. Spustil se po pavučině do krabičky. Sojka se z větve borovice rozhlížela, co by mohla štipnout k snědku obyvatelům srubu. Nikde žádné sousto, ani kůrčičku chleba neviděla. Tu si všimla pavouka s mouchou. Mávla křídly a přilétla na stůl. Uchopila svou kořist do zobáku a vrátila se zpět na své pozorovací stanoviště na větvi borovice. Hajný zacílil brokovnici. Třeskl výstřel. Rána byla přesná. Střelec si farsersky ozdobil klobouk třemi sojčími pírkami a se svým úlovkem spěchal domů. V předsíni hájovny nadšeně volal na ženu: „Oškubeme a upe-

čeme sojku, máme oběd!“ Manželka začala ptáka škrabat, protože když hajný říkal, uděláme, oškubeme, myslel tím vždy samozřejmě svou ženu. Po hodině zaplnila kuchyň hájovny vůně pečené sojky. Pekáč s obědem postavila hajná na parapet otevřeného okna a dala na plotnu vařit brambory.

Sousedovic kočka Míca ucítila vůni pečinky. Hladem jí kručelo v břiše, mlsně se olízla. Plíživě jak Indián na válečné stezce se vypravila na loupeživou výpravu. Jeden skok na parapet, chňapla sojku a pelášila s ní přes dvůr.

Černý dobrman Azor byl pozorný hlídač. Míca nestačila přeběhnout dvůr. Pevný stisk čelistí dobrmaní mordy a z kočky se rázem staly dvě půlky. Protože byla doba oběda, Azor si na nich pochutnal a k tomu jako zákusek přidal pečenou sojku. Pak se nahnul a vykadil. Důstojně odkráčel do boudy. Ta se začala otřásat spokojeným

chrápáním.

Z hromady, která na dvorku po Azorovi zbyla, se nesl do éteru lidským uším neslyšitelný signál. To duše mouchy Štěstí volala své družky. Za chvíli kroužilo kolem hejno much. Vlastovky, co měly hnízda pod římsou hájovny, provedly hromadný nálet a hejno decimovalo. Mouchy se v panice rozletěly do všech světových stran.

Jedna z nich přilétla na verandu roubenky a uvelebila se do otevřené prázdné krabičky od sirek na stole. Evelína se zrovna vrátila s plným ešu-

sem nasbíraných lesních jahod. Opatrně zavřela krabičku. „Mamííí, Štěstí se probudilo, je nějaké hezčí, krásně se leskne a taky voní.“

Milé děti, na památku této události, začali trhovci na poutích prodávat ve svých krámcích Štěstíčko za korunu. Ano, štěstí přeje odvážným a připraveným. Musíme mu jít naproti. Nikdy nevíme, odkud, z které strany a kam přiletí, někdy i na vola si sedne nebo do něj můžeme dokonce i slápnout.

Miky Marusjak

Občanským voknem: O svátcích obecně a o svátku smíření zvláště

Svátky, slavnosti a oslavy jsou snad součástí každé kultury a zdá se, že potřeba aspoň občas něco slavit, je lidem vlastní. Po dlouhá staletí, do Velké francouzské revoluce a počínajícího nacionalismu, byla většina svátků a oslav více či méně spojena s náboženstvím, konkrétně v Evropě s křesťanstvím, byť mnohé z nich měly a mají svůj původ v náboženstvích předkřesťanských. Sekulární společnost, která se zhruba od dob Velké francouzské revoluce rozvíjela, vytvořila svátky a oslavy vlastní, které v určité míře nahradily či spíše doplnily svátky křesťanské. Je však otázkou, nakolik pevně jsou tyto nové sekulární spojené s reálnými událostmi či osobnostmi, pevně zakotveny v naší společnosti a nakolik skutečně odpovídají potřebám současných lidí. Většina těchto je tak či onak spojena s nacionalismem, národní emancipací či důležitými událostmi z dějin vlastního národa a státu. Jejich problémem, zejména v některých zemích, Česko nevyjímaje, je skutečnost, že pozitivně vnímané události, které řada z nich připomíná, byly časem překryty událostmi jinými, hodnocenými často negativně. V našem případě jsou příkladem těchto svátků jak 28. říjen, den vzniku již neexistujícího státu, resp. státu, který ve své původní podobě skončil již po 20 letech své existence i 8. květen, kdy osvobození od nacismu bylo brzy překryto stínem Února a dnes i kritickým pohledem na tzv. třetí republiku (1945–1948). Není proto divu, že jediným jakžtakž živým státním svátkem je 17. listopad. Obecně je pak nevýhodou těchto svátků to, že jsou obvykle omezeny na postavy či události, které mají význam pouze pro jeden stát či národ, přičemž pojetí stejné události sousedním národem může být odlišné či dokonce opačné. Tyto svátky nás tak někdy spíše rozdělují, než spojují. To se samozřejmě může týkat i některých svátků náboženských. Nicméně v jejich případě, aspoň v současné Evropě, je tento vymezující se aspekt výrazně slabší. Zatímco třeba oslava připojení Sedmihradska k Rumunsku (oficiálně Rumunský národní den) je tamějšími Maďary i obyvateli samotného Maďarska vnímám veskrze negativně, jsou třeba katolické svátky evangelikům či nevěřícím obvykle lhostejné a nevzbuzují v nich žádné negativní emoce. Řešením partikularismu národních svátků může být jejich nahrazení svátky univerzálními. Jejich příkladem je Den lidských práv slavený v den výročí schválení Deklarace lidských práv 10. prosince 1948 či Den Země připadající na 22. duben. Ten se stal největším sekulárním svátkem, který slaví lidé společně na celé planetě, zhruba 1 miliarda lidí bez ohledu na původ, víru či národnost. Za povšimnutí přitom stojí, že se jedná o svátek sice sekulární, ale se zřejmými kořeny v prádávých oslavách příchodu jara. Nabízí se proto otázka, zda si dnešní společnost nežádá právě svátky sice sekulární, ale zároveň s určitou hloubkou, tradicí, které je možné slavit bez ohledu na národnost či náboženské vyznání. A je-li tomu skutečně tak, nemají náhodou některé náboženské svátky potenciál oslovit svým obsahem i lidi bez silného náboženského přesvědčení?

Jsou svátky, u kterých si to dost dobře neumím představit. Jen těžko bude například svátek Nanebevzetí Panny Marie slavit někdo, kdo nevěří v její nanebevzetí či dokonce v její existenci nebo mu tato otázka její existence přijde zcela nevýznamná. Nicméně vedle svátků, které jsou úzce svázány s vírou božské či polobožské či nadpřirozené jevy, najdeme mezi svátky považované za náboženské i takové, které svou podstatou vycházejí z našeho světa, z věcí kolem nás či z našich pocitů a potřeb. Jedním z takových svátků je židovský svátek smíření, nazývaný hebrej-

sky Jom kipur. Byť i tento svátek se částečně váže k některým událostem ze Starého zákona, které nám mohou být zcela vzdálené, jako je Abrahámovo obřezání a klanění se Židů zlatému teleti, jedná se především právě o svátek, ve kterém si lidé mají odpouštět a dojit ke vzájemnému smíření. Hezky to popisuje Alain de Botton ve své knize Náboženství pro ateisty (pozn.: Všechny úryvky z knihy jsou zkrácené): „Židům se tento den doporučuje, aby se ozvali svým kolegům, zasedli s rodiči a potomky, rozeslali dopisy známým, partnerům i někdejšími kamarádům v zámoří a vyjmenovali hříchy, kterými se jich dotkli. Od těch, kterým se omlouvají se na oplátku očekává, že pochopí, jakou upřímnost a vypětí hříšník do prosby o odpuštění vložil.“ Tento popis možná vyvolá v mnohých z vás otázku, proč je pro tyto záležitosti nutné vyčleňovat nějaký zvláštní den, ba co více, největší svátek židovského roku. Vždyť všechno to, co se na tento den doporučuje, můžeme udělat jakýkoliv den v roce a nemusíme čekat, až nám to někdo doporučí proto, že je zrovna k tomu určený den. I na to Alain de Botton ve zmíněné knize odpovídá.

„Den smíření skýtá ohromnou výhodu, vzbuzuje totiž dojem, že myšlenka na odpuštění nevzešla ani od hříšníka ani od jeho oběti. To samotný svátek nás přiměl, abychom usedli a pohovořili si o tom, jak jsi mi před půlrokem zalhal, a já se našel, ty jsi mě obvinil z neupřímnosti a já tě rozplakal. A pak jsme na to ani jeden nemohli zapomenout, ale mluvit jsme o tom také nedokázali. Dnešní svátek nám dal příležitost, ba přímo povinnost, abychom ten případ znovu otevřeli a přestali se tvářit, že už si na něj nevzpomínáme.“ A dodává k tomu, podle mě velmi zajímavý postřeh. „Jako oběti často tajíme, co nás souží, protože tolik strastí vypadá nicotně, když se vytáhnou na světlo. Náš rozum se vzpouzí pochopit, jak moc nás trápí dopis, který zůstal bez odpovědi, kolik hodin trápení nás stála jedna bezcitná poznámka nebo zapomenuté narozeniny. Naše zranitelnost uráží naší představu o sobě samých – trápíme se a zároveň se pohoršujeme, jak málo k tomu stačí.“

Koneckonců i v současné době nás některé významné dny a události našich životů tak trochu vedou k tomu, abychom se ozvali lidem, s nimiž jsme přerušili kontakty, nebo na které se zlobíme. Bývalí přátelé či partneři, kteří po rozchodu či vážné hádce přerušili styky, udělají občas výjimku a popřejí druhému vše dobré k narozeninám, případně k svátku či do nového roku. Někdy jsou to právě ty dvě či tři sms do roka, na které se na čas nebo někdy možná i napořád, omezí jejich kontakt. Svoje rodiče pozveme často na svatbu či promoci i tehdy, pokud s nimi jinak neudržíme žádné styky. Sem tam se stane, že právě pozvání na svatbu, promoci či třeba narození vnoučete mohou být tou událostí, díky které spolu opět navážeme kontakty a vzájemně si odpustíme skutečná i domnělá příkoří. Staří nepřátelé či soci se často usmířují u rakve svých blízkých, což asi nejlépe ztvárnil Shakespeare ve své asi nejslavnější hře Romeo a Julie.

Nestálá by tedy za to mít jednou ročně den, ve kterém si budeme připomínat, že lidská omylnost je nevyhnutelná, že jsme „všichni dětinsky praštění, ale že to koneckonců není nic neodpustitelného“, jak píše již citovaný Allain de Botton, který se domnívá, že moderní společnost by mohla slavit svátek smíření ne jednou za rok, ale dokonce každé čtvrtletí?

Štěpán Mairouský

Úhly pohledu:

Chceme smrdět až do konce života

vzdorem veškeré alternativní polis. Buď ji zadupávají do země, nebo ji korumpují, nebo ji mefistofelsky paralyzují a čekají, až chčípne na úbytě. Případně jí dají okrajový prostor ve skanzenu bezvýznamnosti.

Toto odvěké střetávání mocných a bezmocných se děje v jakýchsi vlnách vzepětí. A ty spodní proudy snad nikdy nemají šanci zvítězit, poté už ani nechťejí a páchají existenciální suicidium – říkají: nám nejde o to zvítězit, my chceme jenom zpívat, srát na jevišti, chlastat a smrdět až do konce života.

Moc, síla, vedení, autorita, krása, atraktivita, peníze, bohatství a úspěch jsou tak silnými prvky ve společnosti, že i v anarchistické kontrakultuře, která se utvořila na základě svobodomyšlnosti a popření společnosti, se posléze vrací k těmto dynamickým hodnotám. (Jsou schopni tolerovat i neférovost za účelem utilitarismu. Morálka a ideály zcela blednou před razancí těchto „nezpochybnitelných“ nástrojů...)

Jen málo lidí z kontrakultury skutečně vytrvá v hodnotách anarchismu. Nakonec proti sobě stojí vítězové a loseři. A loseři se často jeví být jako neproduktivní odpad. A proč tedy nynější „vítězové“ se z kraje otírali o kulturu anarchismu – undergroundu? Možná to smáznou argumentem nevyzrálosti, naivity...

Pokud se podíváme na skutečně velká revoluční vzepětí undergroundu – Německo na podzim, *Socialistické* revoluce, či Děti květin apod. - jejich základy byly silnými kořeny velkých národů – německý národ a jeho kultura, Rusové, a esence Nového světa a vzpoury mládí... Za tím vším jsou velké národy. A život v (městských) subkulturách má značné konsekvence ve velikosti a významnosti národa a jeho kultury.

Jen málo lidí z kontrakultury skutečně vytrvá v hodnotách anarchismu. Násilné mechanismy establishmentu se zcela účinně vypořádají se

Červen 2018, Dhamma Pallava,

Tomáš Hájek – sociolog, básník a řidič autobusu

Filmové okénko:

Věra Chytilová: Pytel blech

Samozřejmě, že kdybych tento hraný dokument (1962) hodnotil dnešními měřítky, dostal by tři hvězdy. Ale myslím, že tady je potřeba zohlednit dobu, kdy vznikl. Výborná kamera, výborná práce s neherci. Jen se podívejte, jak hrají puberťačky ve Vorlově Gymplu a jak hrají tady, to je obrovský rozdíl. Dále výborné užití moravského dialektu a slangu. (i dnes to působí zajímavě, člověk srovnává, které hlášky se ještě používají, co zastaralo). Chytilová jako vždy provokuje a dovoluje si mnoho ostrých komentářů: Volitelné kroužky, jež jsou vlastně povinné, nebo puberťačka drze pronášející: „Tak jak to teda je, doma mě furt ženou do kostela a tady mi zas tvrdíte, že bůh není?“ To byly na rok 62 odvážné věci a není divu, že Chytilovou komunisti od začátku nesnášeli. Reakcionářský živel a ještě k tomu ženská, no děsná kombinace :-))

Jan Matějovský: Pasiáns

“Průvodce (Rudolf Hrušínský) provádí skupinu turistů hradem, když náhle vchod, kterým přišli, zmizel, a oni zůstávají uvězněni...” TV film z roku 1969. Vynikající. Herci, kamera, zvuk, kostýmy, atmosféra, scénář. Pár poznámek ze semináře: Hubač napsal scénář v době největšího optimismu roku 68. Tudíž vůbec nejde o kritiku okupace, jak si většina diváků myslí. Hubač byl spíše ovlivněn existencionalismem, tudíž to neměl být film o vyrovnání se s okupací, ani kritika režimu, ale spíše filozofická úvaha nad tím, jak prožít svůj život a jak se zachovat v mezní situaci.

Zajímavosti:

1. Film byl poslán na zahraniční festival, ale StB jej zadržela ve vlaku. Matějovský se tak premiéry filmu nedožil. Nicméně se z tohoto „krizového vývoje“ alespoň poučili jiní režiséři a své filmy raději vozili na festival sami, čímž zamezili zásahu cenzorů (viz např. Chytilová a její Panelstory)

2. Skoro ve všech filmech, o kterých se v současnosti učíme v rámci Československého filmu, hrál R. Hrušínský. On je prostě král!

Vojtěch Landa

Uši a Vítr

Na vlně hořícího psa: Okno

Když se probudil, byla ještě tma. Chvilí koukal do stropu a poslouchal ticho. Takové to ticho, jaké může být jen před východem slunce na bývalé městské periferii. Ticho vznášející se nad úzkou ulicí, obklopené starými přízemními dělnickými domky, ze tří stran sevřenými hradbou vysokých panelových domů.

První sluneční paprsky se dotkly peřiny. Díval se, jak rychle postupují k jeho pažím, které měl položené podél těla. Když pak ucítil teplo ve tváři, pomalu vstal. V koupelně provedl nezbytnou ranní hygienu. A pak, jako každé ráno, když měl chuť, si připravil vajíčka. Tak, jak ho to učil táta. Pořádný ořech másla, trochu kmínu a jarní cibulku. Do hrnku rozklepnul čtyři vejce, přidal sůl a pepř a vše rozkvedlal vidličkou. Když byla cibulka zlehka osmahnutá, vylil obsah hrnku do pánve, vejce nechal trochu zatáhnout a pak je opatrně stahoval plochou vařečkou od středu pánve k jejím okrajům. Takhle míchané je měli rádi oba. A stejně jako jeho táta, když ještě žil, tak i on si položil na klín utěrku a na ni dřevěné prkénko s horkou pánví. V jedné ruce lžici a ve druhé pořádný krajíc chleba. Bílovického, ten byl nejlepší. Když dojedl, vypil hrnek čaje a s termoskou černé kávy se přemístil k oknu.

Ulice byla jednosměrná, mírně se svažující do křižovatky, aby pak již pod jiným jménem objala menší parčík a pak se spojila v jednu cestu do centra. Otevřel okno dokořán, na parapet položil kafe a začal si balit cigaretu. Zbytky tabáku, které vypadly z papírku, hranou ruky smetl zpátky do pytlíku. Uvelebil se v křesle, usrl horké kávy a zapálil si cigaretu. Přivřel oči a chvíli, než cigaretový dým vdechnul do plic, jej labužnický válel na patře. Pak zaklonil hlavu, na tváři cítil svěží ranní vzduch, ústy vypustil první obláček.

V době letních prázdnin byl na ulici klid. Ve školním roce tudy chodily děti z paneláků do školy u parku. Přicházely z pravé strany, vídával je hned na začátku ulice v jednom ze zrcátek, připevněných na vnějším rámu okna. Vesele štěbetaly a ty, které ho již znaly, zamávaly. Okno bylo nízko, takže pokud některé z nich povyskočilo, mohlo mu pohlédnout do tváře. Asi jim ze začátku musel připadat jako podivín, neustále vysedávající u okna. Však si taky vyslechnul řeči, a že děti umí být kruté! Časem se vše uklidnilo a ty starší vždy okřikly ty drzé, co měly nezapné poznámky.

Nejen děti, ale i náhodné kolemjdoucí zrcátka na okně přitahovala. Někteří pohlédli do okna a pak rychle sklopili zrak a pokračovali dál, někdo se zastavil na kus řeči a vyzvídal. Ano, připevnil je tam táta, před deseti lety a pořád drží. Zrcátka od jízdnicích kol, to největší od starého nákladáku... a všechny důmyslně natočeno, aby měl celou ulici jako na dlani. Pokývali hlavami, rozloučili se a pokračovali dál.

Pod oknem zastavilo bílé auto. Soused odvedle stáhl okýnko. Jako obvykle? Usmál se na něj a řekl: dnes prosím jen nějakou pěknou kytku, zítra je to patnáct let. Opouštěl dům minimálně, jen když to bylo nevyhnutelně nutné. Starousedlíci to věděli, a když jeli nakoupit do města, vždy mu vzali, co potřeboval. Tabák, vejce, chleba. Odpoledne bude možná pršet, poznamenal soused, zamával a odjel. Až přijede, budu mu muset říci, že mu nejde pravé brzdové světlo, pomyslel si.

Bylo již pozdní odpoledne a on stále seděl u okna. Na parapetu stála váza plná růží. Zítra ji dá ke křížku u křižovatky před parkem, kde měli s rodiči tu strašnou autonehodu. A pak navštíví hřbitov, kam k mamince před pár lety pochoval i tátu.

Cítil se unavený. Dnes nechá okno otevřené celou noc. Rukama pomalu rozjel kolečkové křeslo směrem k ložnici.

Jeroným Nikdo

Do kouta:

Venca Roháč & Ivosh Krejzek

KRÁL ULICE

ivosh Krejzek

*Na rohu stojím
v kapse poslední korunu.
Mám korunu, jsem král,
král bez trůnu.
Lidé chodí kolem
neklaní se svému králi,
obchází mě zdaleka,
jako by se báli.
V domnění, že se vyhýbají
žebrákovi s holí.
Ta nevšimavost poddaných
ta krále bolí.*

MOUCHA

ivosh Krejzek

*Při četbě básně
od Jiřího Wolкера
vlétla ti do úst moucha
a tys ji spolkla.
Nemělas v té době
spolykáním much zkušenosti
bála jsi se, aby ti z ní v krku
nezaskočily kosti.
Vykašlat už nešla,
byla ztracena...
v tvém trávicím traktu,
moucha bez jména.*

Sépiovou kostí:

Luboš Vlach

Luboš Vlach (narozen 1958 v Brně) je muž, který sázel (na) česnek, člověk který nejenže snědl česneku tunu a políbil fortune (následkem čehož pochopil, že česneku není nikdy dost), ale byl až tak drzý, že napsal nejvíce básní stran česneku na světě. Na svém hraničním (za hradbou zahrady) záhonu pěstí fúzi humoru a pancéřové pěsti metafyziky, humoru a erotiky, používá jazykové triky a trilky. Tito česnekoví hybridi nemusí každému hned vonět. Pokud na to nemáš, tak se té vůňi raději vyhni. V roce 2018 vyšla u vydavatelství Eras&Wind Records knižní novinka se starým (ne-li ještě starším) obsahem – ALLIUM AMEN. Jedná se o první třetinu básnické trilogie česnekové; následuje svazek ALLIUM ALEA (zatím nevydán) a závěr triptychu tvoří sbírka ALLIUM ZOOM.

O ČESNEKU HUDU...

o česneku hudu
byl jsem tu a budu
a jak tak ve mně sálá
pevný jsem jak skála
raději okouzlen jak rozčarován
česnekem jsem napěchován
plameny hovoří
uši hoří
poletují na ohnivém (m)orí
nikdy nevyhoří

spatřím česnek a zapomenu
jakékoli jiné menu...
česnek ničí zlozvyky
hovoří plamennými jazyky
zahřívá žaludek
bystří úsudek

sněž svůj sen a sněž ho hned!
česnekové anabáze
nechápe jen blázen
invaze ve váze
česneková kytice
silice

jak nemluvně si vrním
dvoukilovou dávkou se nakrmím
pak se zduním
zajím křenem
vesele se křením
a voe voním voním voním...

ALLIUM ORA

Zvedá se hora
Dává se do tance
Naprostá důvěra

Krev ve mně vře
Za/klepe na dveře
Oj ta svatá hmota
V těle se mihotá

Už chápou co je spirit
Stačí si ho vyrýt
Hořícímu keři
Málokterí věří

Sotva kdo chápe ten plamen
Že právě on
Zázraku je pramen
Amen

Snědl jsem rozcestník
V jádře vyjádření
Nalezl vznik
Je ze mne poustevník

Amen Amen Amen Amen

KARAOKO GARLIC

Nemohu-li se česneku nadíti
Můj život visí na niti
Když česnek míří mi v ústa
Radost ve mně neprodleně vzrůstá
Česnek není pro sraby
A povahy chabý
Česnek okouzlí krásný baby
Kdo láduje se česnekem je chrabý

Česnek svatá je ikona
Brutální čistku v těle vykoná
Ostrý je jak ostří ironie
Česnek nemilují pouze svině
Omamně se jeho vůně line
Je rajským plynem

Bodybuilding je jen pro jepice
Česnek ale naprostá je špice

Kdo miluje tuto stravu
Nalézá se v požehnaném stavu
Svého těla buduje chrám
Neústupný jak Čingischán

O česneku říci mohu
Že jazykem je bohů
Pozřu ho kdykoli mohu
freš je-li jezen
Nastává nový den
Zpět vrací se eden

Spatří v něm zázrak
Vytře ti zrak
Z očí hned trčí ti teleskopy
Ideál je jíst česneku kopy
Kdo není blbý cítí k česneku bázeň
Na česnek žehrá jenom blázen

Byl tu vždy a bude znova
Pouze minulost je tu nová
Explozí vůně doprovázen
Okamžitě chápe co je kázeň
Nejlepší lázeň je česnekový bazén
Kdo miluje česnek budiž blažen

Účinek té esence je boží
Dobře dělá kdo v sebe ho vloží
Či naloží si česnek na loži
Miluji tyto květiny
Kdo nebaští česnek má v hlavě piliny

Rostlina je to prostopášná
A krásná
Vůně strašná
Strašně krásná
Osoba která s ní obcuje
Je šťastná

Česnek dává do zubů
Každý kdo nezblbl
Není to fáma ani vtíp
Česnek je supertrip

*Nejen ze sbírky Allium Amen
Eras&Wind Records 2018*

Traumerův sloupek: Hajzl

Dlouhou chvíli si krátil kouřením cigaret, zapaloval jednu od druhé. Myšlenkami bezcílně bloudil v nedávné minulosti. Vzpomněl si na svoji bývalou ženu, která ho obrala takřka o všechno, jen ne o jeho důstojnost. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl její fotku a s chutí na ni plivl. Plivanec otřel o látkové stínítko lampy, která stála vedle otomanu, na němž seděl. Potom fotku ještě víc zmačkal, znovu narovnal, kapesním nožikem z tváře své bývalky vyřízl oči a tento portrét zla opět uložil tam, odkud jej před chvílí vytáhl.

„Nejsi ještě připraven na nový vztah“ problesklo mu hlavou, byla to věta té nic moc slečny Ivany, když za ni zaplatil večeri a ona mu sdělila, že už se víckrát neuvidí. V podstatě nebylo čeho litovat, ale taky mohl být napřed sex a až potom rozchod nerozchod. „Můžeme zůstat kamarádi.“ dodala. „Tak to si teda polib prdel, ty kundo! Chtěl jsem si s tebou zapíchat.“ zařval na ni svou odpověď. Do té doby nikdy nebyl na veřejnosti hrubý nebo neslušný k ženám a v podstatě byl podle sebe velký romantik, ale tohle byla další rána pro jeho ego. Další z mnoha. Oknem pozoroval, jak prší a lidé se s deštníky i bez deštníků přesouvají sem a tam jako nomádi, neschopní usadit se na jednom místě. On sám se také nedokázal nikdy usadit a rozhodnout pouze pro jednu ženu. Bral ženy včetně své bývalé jako spotřební materiál.

Použít a odložit. Vážil si jich především jako matek.

Svou vlastní matku již po léta navštěvoval jednou ročně na její narozeniny v domově pro odložené důchodce s pečovatelskou službou. Nikdy jí nezapomněl donést velkou kyticí růží a několik lahví ohnivé vody. Jeho matka alkohol prostě milovala, možná i víc než jeho. Zvykl si na to a nevadilo mu to. Na rozloučenou ji vždy políbil na její vrásčité čelo a při odchodu si oddechl, že má návštěvu pro tentokrát zase za sebou.

Život se nikdy nevyvíjí podle přání toho, kdo jej prožívá. Osud do něho zasahuje nelítostně, nemilosrdně a často. Se svou bývalkou se hádával, jak se říká do krve. Občas ji ztloukl a zkopal tak, že skončila v nemocnici. Nikdy však nepodala trestní oznámení a to mu dodávalo sílu do dalších vyhraných bitek s ní. Byli spolu deset let, než jednoho dne zmizela.

Přes svého právníka mu později vzala všechno, co měl tak rád a co mu způsobovalo potěšení, byt, peníze, auto, psa a koneckonců i sebe samotnou. Potlučenou malou hadrovou panenku s porcelánovou hlavičkou, se kterou si mohl dělat všechno, co chtěl.

Teď seděl na otomanu, vzpomínal na minulost a oknem sledoval lidi, tupější než ovce. Do toho ještě ten déšť a chladno. Nemohl si ani přitopit ani roznout lampu, což se neplatíčkům záloh za energie stává. Pokuřoval další cigaretu, když mezi těmi tupci a tupkyněmi na ulici zahlédl holku, která mu připomínala jeho bývalku tak před třiceti lety. Rozhodně by stála za to. Rozhodně by stálo za to ji oslovit a zkusit to s ní, kdyby snad chtěla, anebo kdyby snad ani nechtěla. Byl by to takový malý revanš za to, co mu ta čubka provedla. Vstal z otomanu a vyběhl na ulici. Vyrazil za ní skoro jako policejní hlídka stíhající řidiče, který překročil rychlost. Hladově a bezhlavě.

Když později v odlehlém křoví nedalekého parku rozepínal knoflíky jejího svetříku, zničehonic mu samy od sebe sjely kalhoty. Možná to bylo velkou ztrátou váhy za krátké období nebo prostě jen boží vůlí. Snažila se bránit, ale nebylo jí to nic platné. Byl silnější.

Do pusy jí nacistal její kalhotky, aby nekřičela a snažil se dokončit akt.

„Co to děláš, ty hajzle?“ uslyšel pojednou ani ne půl metru od sebe a vzápětí ucítil prudký kopanec do břicha, načež ho něco udeřilo do hlavy. Zůstal bezvládně ležet a z míst, kde mu už léta chyběly vlasy, stékal na zem slabý pramínek krve.

„Seš v pořádku?“ zeptal se kdosi vyděšené holčiny krčící se pod keřem. Byl to Herman Traumer, který se zničehonic objevil. Stál nad ní a z úst se jí snažil vyndat kalhotkový roubík.

„Snad ano.“ odpověděla mu.

Déšť neustával a krev násilníka se pomalu vpíjela do země. Traumer zavřel oči, na chvíli znehybněl a když je znovu otevřel, bylo všechno úplně jinak. Ležel v posteli ve svém bytě a letní slunce propouštělo nezbedné paprsky přes stažené žaluzie. Po paměti sáhl vedle sebe. Rukou pohladil ustlanou deku. Byl tu sám. Kam se k čertu vypařila paní Traumerová???

Herman se opět vrátí v příštím čísle Uší&Větru ve svém již tradičním sloupku...

I. K.

Špačkoplaš:

Přílohou velkého vydání tohoto čísla Uši a Vitr je jedno z neúspěšnějších CD, které vůbec kdy pod křídly Ears&Wind Records vyšlo. Když CD v roce 2013 zaznělo, hudební kritici se předháněli v superlativech, po rozebrání nákladu se tak deska dočkala i reedice v roce 2017, ve spolupráci Hrozně, Indies Happy Trails a Ears&Wind Records. Desku přikládáme v plném balení, tak jako jsme ji vydali v roce 2013.

Hrozně vznikli v roce 1982, původně jako folkové trio. První koncert odehráli 29. 10. 1982 v recitačním pořadu Mirka Kovářika v brněnském Horizontu. Účastnili se legendárních Rockfestů a již tehdy byli velmi ceněni. Hrají s různě dlouhými přetržkami a personálními obměnami dodnes, od roku

1982 nahráli celou řadu demonahrávek, které měly posloužit jako základ pro výběr Best of Hrozně, nikdo však nenašel odvahu vybrat opravdu to nejlepší a tak Hrozně po třiceti letech hraní dali vzniknout vybroušenému zvuku v brněnském studiu Chlív. CD jednoznačně nejlepší brněnské alternativy, kterou lze s klidným svědomím řadit na úroveň slavného Dunaje zrálo třicet let!

info a ukázky z vydaných nosičů:
www.spodniproudy.cz

Dřevěná cikáda:

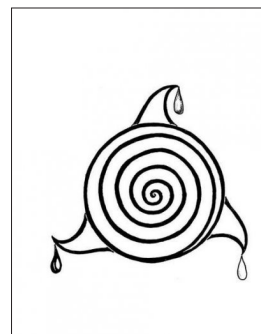
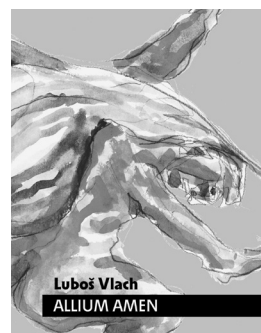
Péčí vydavatelství Ears&Wind Records vyšly aktuálně tyto knihy:

Sbírka starších, nepublikovaných textů Luboše Vlacha: triptych Allium Amen. Sbírka poesie Jakuba Čermáka nazvaná Středohoří, kniha je ozvláštněná o imaginární CD, podmínkou je napsat autorovi o odkaz ke stažení hudby. Třetí divočina je rovněž triptych a jeho autorem není nikdo jiný než JAN SMIL ŠTĚK DEJVICKÝ z PSIDÍ HOUŽNĚ jinak řečený STYLUS. Svazek Trigon, to jsou tři básnické sbírky – Lidé a ti druzí, Uranový doly, Už. A opět malá zvláštnost: každý svazek je autorem signován a opatřen krátkým vlastnoručně psaným veršem.

V nejbližší době připravuje Ears&Wind Records hudební nosič kapely Ylo – Africký slon. Křtít by se mělo někdy na podzim, nebo v zimě. Nahrávka vznikne ve studiu Chlív a bude plná nových skladeb, mnohem syrovějších, než na jaké jste byli zvyklí!!!

Vše k objednání na Dřevěná cikáda, pokud něco kvůli naší liknavosti či neschopnosti nenacházíte, ptejte se u dobrých knihkupců, nebo raději po hospodách.

www.drevenacikada.cz

Důkazy: Krákor 2018

Krajní okénko:

Rostliny nejsou tím, čím se zdají být

Po deseti letech se to dostalo i ke mně na východ. V dubnu roku 2008 švýcarská etická komise pro záležitosti mimo lidskou sféru (Eidgenössischen Ethikkommission für den Ausserhumanbereich – EKAH) vydala publikaci zabývající se právy rostlin. Tímto odborná komise švýcarského příseženství přijala právní zásadu, že rostliny mají důstojnost.

Za počín komise a občané Švýcarska ve stejném roce obdrželi Ig Nobelovu cenu míru. V dalších kategoriích obdržely cenu výzkumy, které např. dokazovaly, že pásovcí mohou poškodit archeologické vykopávky, že prameny vlasů se nutně musí zacuchat, nebo že dražší léky s placebo efektem jsou účinnější než ty levné. Ig Nobelovu cenu udělují vědci, kteří jsou nositeli Nobelovy ceny a odměňují výzkumy či počiny, které „člověka nejdřív rozesmějí, ale pak ho donutí se zamyslet“.

Kdo se smál a kdo se zamýšlel. Já jsem se radovala, protože večerní kuchyňské diskuze o fascinaci rostlinami dostaly globální rozměr a rozpravy o vnímání rostlin u hrnkovacího stolu s Tomášem Krubnerem se přesunuly od esotero-dimeze do našeho světa, jak ho známe.

Spolu s publikací ‚Die Würde der Kreatur bei Pflanzen‘ (Důstojnost stvoření rostlin) se začalo pracovat i na tzv. Rheinauer Thesen. Jsou to teze, které práva rostlin shrnují. Pracovali na nich vědci, zahradníci a zemědělstí odborníci a takto zní jejich úvod: „S vědomím, že všechna stvoření mají společný původ, při zvážení, že rostliny pro nás v jejich odlišnosti navždy zůstanou tajemstvím, ve snaze prozkoumat podstatu rostliny hlouběji a chránit ji v její jedinečnosti, formulujeme následující teze s cílem uvědomit si vlastní vůli rostliny a naplnit závaznost jejich práv.“

Další myšlenky z textu vykreslují důvody, proč se na formulaci práv pro rostliny začalo pracovat:

(1) Rostliny jsou se zvířaty a lidmi příbuzné. Máme společný původ v jednobuněčných organismech, které se během skoro tři miliardy let trvající evoluci vyvinuly do jedinečné pestrosti životních forem.

(4) Rostliny jsou zároveň jiné než zvířata

Starý sad v Návojně jako by si chtěl popovídat.

a lidé. Jsou vázané na stanoviště a živí se fotosyntézou. Vytvářejí základ potravy zvířat a lidí.

(10) Rostliny prožívají svět svým způsobem. Žijí jako samostatné stvoření a toto stvoření je pro nás těžko pochopitelné. Přesto jsme se dozvěděli, že existuje. Když budou rostliny vnímány a bude se s nimi nakládat jako s plně dostupnými objekty, nelze to považovat za ohleduplné jednání.

(12) Rostliny jsou přizpůsobivé. S okolím si neustále vyměňují informace. Žijí v prostředí dynamických vztahů a vzájemných vazeb, které dokáží ovlivnit ve větším rozsahu než zvířata.

(29) Vlastnost rostlin je jejich enormní flexibilita – přestojí mnoho způsobů manipulace. Na první pohled není možné rozzeznat, kde je hranice jejich zranitelnosti. O to je důležitější společně tyto hranice najít. Neznalost neomlouvá.

Nakonec Rheinauer Thesen formulují práva rostlin, kterými jsou právo na rozmno-

žování, na autonomii, právo na evoluci, právo na přežití vlastního druhu, právo na to, aby na nich výzkum byl prováděn citlivě a právo nebýt patentován. Práva rostlin jsou obdobou práv zvířat – žádné týrání ani zbytečná smrt.

Při krátké rešerši se ukazuje, že švýcarské události z roku 2008 patří mezi první vlaštovky v obrodě vnímání rostlin člověkem. Dalšími jsou třeba založení laboratoře rostlinné neurobiologie ve Florencii, zjištění Florianne Koechlin (jedna z autorů Rheinauer Thesen), že si fazole povídají pomocí pachů, kniha Richarda Mabey The Cabaret of Plants.

Zní to všechno poměrně exoticky. Je ale možné najít poměrně blízkou zkušenost. Patří k dobrému zvyku některých hospodářů chodit vyhrožovat neplodnému ovocnému stromu sekýrou a myslet to vážně. Začasté začnou plodit.

Ta Pájka

Na Krákoru 2018 (fotografie vlevo) vystoupilo za dva dny na scénách Ears&Wind Records a Knajpenkultur více jak čtyřicet rozmanitých účinkujících, od solitérů přes performery a básníky po kapely. Přinášíme alespoň malý důkaz v podobě momentek pořízených naším stálým hostem, přítelem a vynikajícím fotografem Vladimírem Sabo. Protistátní filharmonie Die Retardované Koksoflyn při společném koncertu s Mrtoými židovskými koťátky splňují všechny proky výše uvedených uměleckých charakteristik. Tato drobná fotografická kolekce je současně jakési uspokojení poptávky Honzy Faixe k recenzi na knihu Krákor – Kronika potulného festivalu, zveřejněné v roce 2014 v časopise His Voice. Honza recenzi uzavírá „Zbývá položit snad jen jedinou otázku: To se z Krákoru za ta léta nedochovala jediná fotka gazely či více gazel nahoře bez?“ Budiž nahé gazely, a gazely byly a nejenom gazely...

Podivuhodné necesty:

Podivuhodná necesta prstem po mapě aneb interference* fotosférických granulí Emana a Emy

(* interference, interferenční jev je vzájemným ovlivňováním, prolínáním nebo střetáním jevu a hmoty; jedná se o charakteristickou vlastnost vln; v jejich pohybu a prolínání se v určitém bodě vzájemně zesilují, zatímco v jiných bodech vzájemně ruší)

doprava doleva
eman je poleva
eminu animu polévá
odshora dolů
zbavuje ji bolů
bloku boků
někdy medem
jindy čokoládou
karamel
česnekovým pelmelem
žhavenou pomádou
voskem i vodou
ohnivou
plodovou
výživou

to je ale dlabanec
toto není dýmka
to je malá násobilka
mapa je územím
vnitrozemím subjektu
který v mapě koření
který je bezedným zením
toto není dýmka
to je vědění ve vězení
eman nelení a semenní

ema se kření
zachází s emanem
jak s extrémním kořením
pře přetéká číř
emanace emana stoupá výš a výš
nad emou už dělá kříž
ema není pipe
ema je miss klitoris
eman spadl do misky
už jí není na obtíž
s přáním noci plné dobra
přilepila ema na emana bobra...

toto není dýmka
ani manekýnka
to je utřejch z pelyňka
to není dýmka
to není propag nádivka
další polínko příkládá
eman do ohýnka
ema je slušná slečna svlečená
ohnivým lasem lásky vlečená
a léčená
emanova tykadla nejsou netečná
ema je medová kádinka
žádná dýmka
toto není pandořina skříňka
ema je výjimka
ema na cestě za školou

není madona
to už by nebyla ona
nedýmka
to by byla mýlka
přistýlka na mapě
té trapné atrapě
území
taková ale ema není
tato dýmka je emanův itinerář
mezi nohy emy ukrývá tvář
nechává prsty po mapě chodit
územním plánem
cesta prstem
po takové mapě
zamáv i s emanem

ema je emanova šišinka
rezervní mozková plenka
snímač přijímač vysílač
jeskyňka
kde sladce se spinká
ema je tpybá
eman se stulí jak stulík
kolem jejího trupa
srdce mu puká
chce hned emu lupat
na cestě do pryč

eman s emou toká
usedají do potoka
vzájemnost je hluboká
interference divoká
šupiny hadí
šupiny šupiny
hladí
a v hlavě piliny viny
hučí jak vysavač
emouš je dilina
pro štěstí vá/noční šupina
spadla emě do klína
hořkosladká
v míse pění
bylina
umění
nic dál v nicotě dále není
jen písni mísení
šupinkatí se jen chvějem
a
ani ema
eman ani
nejsou popu ikony
mají divný sklony
mají dlaň v dlani
jen tak na hraní
rozhraní
zvoní

to jsou celí oni
voní jak v úkole
ty kloni
k sobě se bifurkačně skloní
smotají choboty jak sloni
choboty energie proudů
hořlavých troudu
vlhkých mechů a oudů
úsměv milolící
perfektní
plyšavohuňatý mičurin by mohl se
učit se učit se učit
jak se naroubovat
a nesejít z cesty
jak pomnožit nohy
tři klasy na jediném stvolu
to ať vykládá jinýmu volu
jakýho má ema sklona ke křížení
kříšení kříčení křížaly kříže křivule křížovatky...
ema vzor vzdoru oděru úderu
v éteru...
mihotá se nahoru dolů
jako rossbyho vlna
sudička u stavu
v jiném stavu
od mžiku kdy přistál
kdy všehovšud zasálal
a plynule vzplál
čistě a léčivě krystalicky
všemohoucí fénix křišťál
až nával žen dělal kravál
sem všedobro a zdraví zavál
vzplál a plál v dál...
kam se zavane savaně
v hlavě i jinde vale mapě dá kvinde
ale podlé loga nalézá se jinde
je to všechno jinak
slitina slin kape na povlak
logos nejsilnější je z afrodiziak
mimo úz je necesty orgasmus
všechny doby pěj na ni ódy
in the body
exitus
šlus!
zdraví došli
už jsou tu
sláva nazdar výletu

Luboš Vlach & Kateřina Benešová

Z chacharova sudu: Na cestě do stavu blaženosti...

Před časem jsem usnul na lavičce v parku. Bylo velké horko, tak se nebylo čemu divit. Mám tam takové místo, kam vždycky chodívám. Tedy ne vždycky, ale občas, nebo jenom někdy, když mě tam mé nohy dovedou. Tak jsem tam toho dne také přišel, posadil se na lavičku, a zadíval se dlouze do korun stromů. Oči se mi začaly zavírat, tak jsem jim nebránil, a užíval si tu nádhernou odpolední chvíli. Bylo úplné ticho, přestože jsem byl uprostřed města, ale já jsem neslyšel vůbec nic. Vlastně slyšel, ale jenom jemně, a trochu vzdáleně jako by ke mně doléhal zpěv ptáků. Ano, zpěv ptáků a zároveň bzukot hmyzu, který se podobal šumění horského potoka. Celé tělo se mi podivně chvělo, a všude jsem cítil velmi jemné brnění. Jako bych tady byl a zároveň tady nebyl. Nic mne netlačilo, nic mne nebolelo, na nic jsem nemyslel, vůbec na nic. Vibrace se pomalu zesilovaly, ale nepříjemné vůbec nebyly. Právě naopak. Po těle se mi rozlévalo příjemné teplo, ale zároveň, jako by mne něco velmi jemně chladilo, nějaký velmi jemný, hebký vánek. Všechno vonělo jak o svatojánské noci někde uprostřed lesa. Necítil jsem své tělo, připadal jsem si jako bych se vznášel kousek nad zemí. Do ničeho jsem nezasahoval, nechal jsem všechno volně plynout. Vlastně jsem ani do ničeho zasahovat nemohl, a bylo to tak dobře, nemohl jsem se totiž hýbat. Alespoň jsem měl ten pocit, a tak jsem to raději ani vůbec nezkoušel. A v tom momentě to začalo. Po mé levé straně začaly pronikat korunou stromu zlatavě zbarvené sluneční paprsky. Nejdřív to vypadalo jako kruh, jako slunce když se vyhoupne nad podvečerní oblohu, ale pak se začal jeho tvar pozvolna měnit, a já jsem spatřil ohnivě ženské lůno zbarvené do ruda. Lůno života, vesmírné energie, kosmického bytí, prapodstaty všeho. Ale i to všechno trvalo jenom chvíli. Rudá barva postupně mizela, tvar lůna také, a já jsem najednou po své levé straně, v koruně stromu, spatřil zlatavě bílý ohnivý sluneční kříž. Bylo úplné ticho, nikde nikdo, a já jsem pouze cítil slabé chvění, mírné brnění, a vnímal toto nebeské životodárné světlo jako velmi hluboký pocit blaženosti. Po chvíli ticho ustoupilo, a já začal vnímat velmi slabé, ale zřetelné tóny něčeho, co v mých uších znělo jako vzdálený mužský alikvótní zpěv. Vůbec nevím, jak dlouho jsem tam tak seděl. Když jsem opět přišel k sobě, byla už v parku úplná tma, a korunami stromů prosvítala bledá měsíční záře, a nebe bylo poseto zářícími hvězdami...

Vladimír Jaromír Horák

PROCHÁZKA NOČNÍM BRNEM

Úsměv pobledlé opice
která objímá kliku lokálu
kde už dávno
zhasla všechna světla
již před několika hodinami.
Vystydlá káva
a komáří bzukot v hlavě
jak sekýra ve špalku
až po rukojet.
Preludium šumícího ticha
barvících se modřin
do krvava.
Pohlazení ohlodanou kostí
ze včerejšího vývaru
dávno už vychladnutého
doběla

PRCHAVOST KAČENÍCH KŘÍDEL

V rozpačitém pohledu
z rezavého mostu
do vlnek ticha
plného kačeních křídel
cestu nespátíš
Prchající čas života
života
který hledáme
života
který už tu není
Kde je
kam zmizel
V sevřené pěsti
podzimu žití
padá soumrak
na konci zimy
kdy svítí rudé slunce
a uzavírá včerejší den

PLÁČ V MODLITBĚ

Měsíc obrovský jak slunce
objímá utajený obzor
Čekání v marnosti
bezbřehé touhy
jak listů které vyrostlo z pařezu
kde kmen už chybí
Nezapomeň nikdy
že všechno už tu bylo
od věčnosti
kráter v srdci
a chromá ruka
která už nemůže ani hladit
Slza která nikdy neskanula
v modlitbě pláče
tak tiše

OZVĚNA ŽIVOTA

Vybledlé šminky
na tváři klauna
a francouzská hůl
opřena kdesi nenápadně v rohu
drkotavé jaro
ve stínu popele
Stářím pekaře
je prý vychladlá pec
ztuhlé křivky mima
který už nevládne
tělem
když se pokouší
o své poslední představení
kdesi na polorozpadlém
vrzajícím praktikáblu
Ozvěna života
naplno prožitého
slábné
s odcházejícím dnem

Vladimír Jaromír Horák

Úsporná kuchařka:

Hrách a kroupy, to je hloupý!

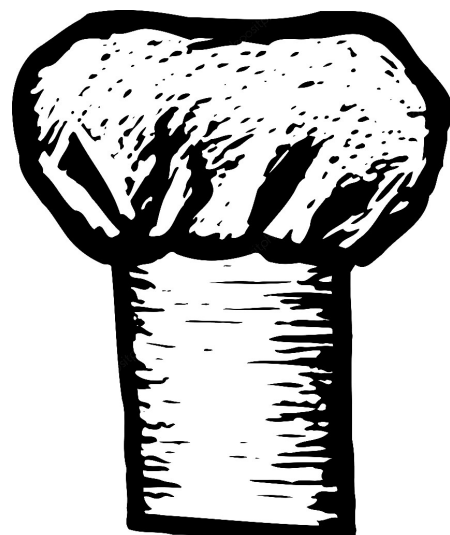
Uvaříme hrách den dopředu namočený, zvlášť uvaříme v osolené vodě veliké, střední nebo malé kroupy (jak se nám líbí) do měkka a obojí smícháme dohromady. Výsledkem jsou „Hrách a kroupy“.

Smažený Babák

Zatímco smaženému sýru předchází obalování v tzv. trojobalu, což jsou vejce, strouhanka a mouka, u smaženého Babáka si vystačíme s čerstvým rohlíkem, ten natrháme na malé kousky a použijeme jej namísto strouhanky a smažíme. Neoddiskutovatelnou výhodou je fáze blití pokrmu. Zatímco klasický smažený sýr kvůli tvrdé strouhance škrábe v krku, zasekává se a proces zvracení všemožně komplikuje, při aplikaci smaženého Babáku se i blití stává radostným, jak chuchvalce Babáku esteticky opouštějí útroby konzumenta.

Na základě vzpomínky Jana Bartoně
na přípravu pokrmu Radimem Babákem zaznamenal Fido

Marie Ludvíková

Jan Kozák:

Kořeny Indoevropské duchovní tradice: 1. díl – Systém vědy

TÉMA 1 : Dědictví védské moudrosti / indoevropská duchovní tradice, u Indů, Peršanů, Slovanů, Keltů a ostatních evropských národů

Svět jako hmoždír

Obě věčně slepé síly, pomocí jejichž srážení vzniká život a člověk, jsou v učení Vědy viděny buď v podobě dvou misek či puklic (činitelských „činelů“), rodících svým srážením základní „tón života“ – „brahma“ – který nese svět – nebo chápány jako „dva kameny“ („ašmaná“, „páśyá“, „naptí“, „rodasí“) a celý svět byl proto duchovně viděn jako obrovský hmoždír, ve kterém se pomocí horní palice, reprezentující horní sílu nebe či muže, v dolní misce země či ženy „hmoždí“ člověk za poznáním. Stálou činností obou těchto kosmických „činelů“ dochází ke vzniku vykresaného „tónu“ („tanus“) či nosného zvuku („brahma“) coby základního prostoru života, který je postupně „zaléván“ hmotou. Právě tato vize „trojího světa“ dala potom vzniknout hlavnímu liturgickému obřadu, se kterým se setkáváme v indické Védě a perské Avestě – obřadu vytloukání „somy“ u Indů či „haomy“ – „hómy“ u starých Peršanů. Tento „sóma“ či „hóma“, jak říkali Peršané, coby vykresané světlo vědomí a pravá podstata lidství, „ten třetí“, dal člověku také jeho latinský název – „hómó“.

Jak obraz dvou proti sobě působících kosmických sil, tak také obraz dvou proudů – „živé vody“ vzhůru a „mrtvé vody“ dolů – které z těchto kosmických „božích mlýnů“ vytékají, tvoří podstatu indoevropského vidění světa – **podstatu původního a skutečného křesťanství. Toto byla myšlenková škola a tradice, pomocí které se člověk a celá lidská společnost vymanila ze spodního světa zvířat.** Zvuk o sebe narážejících kosmických „kamenů“, nazvaný ve védštině naprosto výjimečně zvukomalebně „vak, vak, vak“, určil také název lidské řeči jako takové – védsky „vak, vač“. Tato původní řeč – „vak“ – však nevznikla vůbec proto, aby sloužila lidem coby „komunikační instrument“ k praktické činnosti při dobývání bohatství planety, nevznikla s vegetativním cílem, ale přímo naopak, jako buditel – probouzeč – či spásné slovo vědění, které rozevírá temnoty nevědění a vytváří tak prostor míru a světla – „dobré lidské pole“. **Tato původní lidská řeč vznikla a byla na svém počátku nejprve pouze výsostným liturgickým prostředkem(!),** užívaným pouze „znalci slova“ („bráhmany“, „slovan“, „skandy“) za „svatým“, tj. životadárným („geniálním“), účelem při gnostickém obřadu („yadžña“), jenž praktikoval a zároveň znázorňoval zrození člověka a života z vykresaného ducha Úplnosti, prostředkem, který teprve během věků vešel do všeobecného praktického užívání i mezi laiky a lidi nezasevěné, a tak postupně z vulgarizoval, „upadl“, a stal se jednak obyčejným „oznamovacím“, později dokonce i oblučovacím prostředkem mezilidské komunikace. Tento proces ještě ani dnes neskončil, naopak stále pokračuje.

Protože obsahem původní „svaté řeči“ – její základní ideou – bylo světlo poznání, je také zřejmé, proč její původní šířitelé – „bráhmani“ čili „slované“ anebo „skandové“ (totiž pěstitelé posvátného slova) – byli považováni za důležité udržovatele života a zaujímal tak významné společenské postavení.

Pomocí této svaté řeči či „mantry“ dochází k vytvoření probuzené lidské mysli („man“, „manas“), která se stává už v nejstarších dobách symbolem člověka jako takového: „man“ – „člověk“. Člověk, jeho mysl a slovo se proto zrodili zároveň, v rámci jednoho procesu, a sama struktura indoevropského slova tento křestní či „křesťanský“ proces vzniku dokládá. První konsonanta trojčlenného indoevropského kořene slova, např. „man“, reprezentuje první „kosmický kámen“ – „nebe“, druhá konsonanta znázorňuje druhý „kosmický kámen“ – „země“ a vokál mezi nimi („a“) potom otevřený či vykresaný prostor světla a života. Blízká příbuznost výrazu pro člověka – muže („man“ – „men“) a pro

jeho mysl (sanskrt. „manas“, lat. „mens“), dosvědčuje ještě dnes v řadě indoevropských jazyků tuto původní souvislost.

Historie nás poučuje o významu této pradávne gnostické události pro vznik nejstarších nám známých lidských kultur. Jméno „man“ – „men“ – se objevuje často v jejich legendárních počátcích. V Indii se po tisíciletí udržela tradice legendárního Manua, který dal lidem zákony, na Krétě se objevuje legendární král Minos, v Egyptě zase Meni – sjednotitel země a první velký král.

Také ve středoevropských Čechách se dochoval krásný mýtus o „Přemyslu Oráči“, zakladateli vládnoucího rodu, který dokládá nejen tuto prastarou védskou tradici vzniku „královského rodu“ člověka z „Pramysli“ („Přemysla“), ale dokonce poukazuje na další podstatný rys indoevropské tradice – na chápání vykresané mysli coby prostoru, dávající úrodu, myslí, která „orě“, to jest rozvírá temnou hmotu nevědění paprskem světla.

Původním „pluhem“ lidství bylo ovšem posvátné či „geniální“ slovo – brahma – logos. Teprve mnohem později vznikl hmotnou nápodobou tohoto „duchovního pluhu“ pluh fyzický, který pantomimicky znázorňoval činnost pravěkých oráčů ducha. Proto také sloveso pro „zpívání manter“ („ar“, „arya“), které rozevívá temnotu nevědění, bylo následně použito i pro orání půdy, neboť to druhé „orání“, se zrodilo jako symbol toho prvního – je to vlastně tatáž činnost ve dvou rozdílných světech. Tuto souvislost dosvědčuje až dodnes v latině a v jiných starých indoevropských jazycích zachovaná příbuznost slov „orare“ (modlit) a „arare“ (orat).

Síla života „vis“, znázorňovaná jako vznášející se orel

Základním termínem pro vykresanou sílu mysli a duchovního probuzení – sílu „věčného života“ – bylo védské slovo „vis“, „viś“. Toto slovo má ve védštině a právě pouze jenom v ní svůj vnitřní význam, znamenající „roz“. **Duch života a „rozevření“ gravitační síly hmoty je totéž!** Tato pravá síla života je jedna jediná: je vykresanou vrící silou osvobození všeho živého a citlivého ze smrtónosného objetí neživé a temné hmoty, je cestou vzhůru za světlem rozevřením temnot gravitace a nevědění, je „rozumem“ (tj. „uměním rozevřít“) ve svém pravém duchovním významu. Právě proto byla tato síla „vis“ v gnostické tradici symbolicky znázorňována velkým ptákem – orlem, který přilétá s výšin, orlem světla či ducha, který zachraňuje člověka, topícího se ve spodních vodách zapomnění a smrti – „v oceánu spodních vod“. Starí pěvci proto děkovali: „...dárce jste zachránili – tobo, který se topil ve vodách, a zavalal na Dárce: „Dárče!“, tobo, který jako lev upadl do zajetí v místě nástrahy.“

Ve známé gnostické „Písni o perle“ z počátku našeho letopočtu proto můžeme číst v místě, kde je gnostik probouzen ze svého materialistického spánku symbolickým „dopisem od Otce“ na Východě: „Jako orel letěl dopis – král všech ptáků mu propůjčil podobu. Letěl ke mně, u mě také přistál. Hlasem stal se dopis a na jeho volání a jeho šelestem jsem se probudil ze svého spánku smrti ...“

Totéž slovo „vis“ označuje ve Védě také oheň stoupající vzhůru, neboť právě vykresané lidské teplo – „var“ – je jediným prostředkem tohoto probuzení, nebo dokonce označuje i samotné pěvce, kteří zpívají své mantry, pomocí nichž uctívají jimi vykresaného Pána prostoru a života – Indru. Vůbec ne náhodou se proto ve védštině množné číslo slova „vis“ – „vayas“ tolik podobá védskému osobnímu zájmenu „vayam“ – „my“ (pěvci).

Slovo „vis“ je obsaženo i v dodnes známém jménu boha Višnu –

je to množitel a rozhojnitel této „síly křtu“ ve světě – duchovní princip, zobrazovaný všude jako „slunce světa“

Orel se proto stal v tradici védského křesťanství výsostným znakem ducha života, znakem „Asury“ – „Oživovače“ coby nejvyššího „Boha“, „Dárce“ a tento prastarý symbol ducha pronikl – jak si ukážeme – do výtvarného umění mnoha národů a civilizací.

„Su“ a „sóma“ – základní termíny védského křesťanství

Vidění světa coby obrovského hmoždíře s paličkou, ve kterém se „křeše život“, je nejen klíčem k pochopení pravého smyslu původního indoevropského křesťanství a filosofie, ale zároveň i prastarého obřadu sómy a uctívání takto zrozeného či vykresaného „Spasitele“ – „Krista“ – „zlatého dítěte v jesličkách“, jak se zpívá ve Védě. Základním termínem je zde védské slovíčko „su“, znamenající právě „křesání“, „duchovní zrozování“ a od něj odvozené slovo pro „toho vykresaného“ – „sómu“ – „Krista“. Slovesný kořen „su“ prostupuje celou védštinou i sanskrtem a označuje vždy pravé dobro, štěstí, správnost a lidství. Oznamuje všem, že pouze to je a může být „dobré“, „šťastné“ a skutečně živé, co prošlo procesem křtu mezi dvěma „činely“, **co se „zrodilo uprostřed“ v poznání agresivity a nelidské kamennosti obou slepých kosmických sil.**

O obrovském rozšíření tohoto učení a této tradice svědčí nejen řecké slovo „sóter“, hojně užívané v Evropě pro Ježíše Krista (totožné s původním védským „sótar“ – „křesáč“), ale dodnes i celá řada místních jmen a názvů, vztahujících se ke kořeni „su“, jenž na naší planetě zůstaly zachovány, bohužel již bez vědomí souvislosti – od Súdánu (v sanskrtu „su-dánam“ – „blahodárný dar“) v Africe a ostrova Sokotry (véd. „su-khatara“ – „nejšťastnější“) přes celou plochu Asie až po název ostrova Sumatry („su-mantra“ – „dobré slovo“) či jméno indonéského prezidenta Sukarna („su-karman“ – „dobrý čin“). S velkou pravděpodobností je také obvyklý název pro polévku – „supa“ – názvem vzniklým z védštiny, označujícím právě sómu – pravý duchovní pokrm védského křesťana.

Protože „ten vykresáním zrozený“ – „sóma“ – je světlem lidského vědomí a zrozeným lidským poznáním, je podle Vědy tento sóma „v jesličkách“ či v „křesle“ („dróné“, „pavitré“ – tj. původně, ještě před materializací, „v ústech bráhmánů“), také pravým „synem Člověka“, synem věčné podstaty lidství, stále znovu a znovu se rodícím Spasitelem lidského rodu. Právě zde je třeba hledat základ gnostického termínu „Syn Člověka“, který se objevuje ve své pozdější již personifikované podobě i v židovské Bibli. Tento „Spasitel sóma“ je pravým produktem lidského nitra, výsledkem jeho celoživotní práce, který coby smysl svatého slova vědění – „mantry“ či „brahma“ – věčně probouzí lidskou mysl.

Starí védští pěvci zpívali: „*Sómo, ty tvoříš vykresáním řeč schopnou zpěvu, která tisícronásobně prospívá – proto přines řeč, ó sómo!*“

Slovo poznání, které rozevírá svým světlem temnotu nevědění, se **proto rodí stejným způsobem, jako se rodí fyzické dítě z lůna matky.** Stejně jako matka těžce pracuje ku porodu a rozevřením lůna vysílá na svět nové tělo, právě tak též se rodí gnostikovo poznání **rozevřením volného středu mezi dvěma nelidskými silami.**

Vzhledem k tomu, že se ale při tomto gnostickém či mužském „porodu“ nejedná o žádného fyzického Spasitele, ale o zrození probuzené mysli – o stav mysli, která „vystoupila z vod“, opustila povrchní pouze fyzické vnímání a **spatřila tři síly – pravou podstatu světa** – je takto pojatý Spasitel „nesmrtelný“ – tj. věčně v každé probuzené lidské mysli přebývající. „*Vítej, sómo, zlatý synu v jesličkách*“, tak zpívali již tisíce let před stínovou „radostnou zvěstí“ v Bibli dávní védští pěvci.

„Pásyá“ – dva pašijové kameny

Oba symbolické „kameny“, obě „zvířecí síly“, které svou nenávistí a slepotou vykresávají a tím rodí člověka, se ve Védě nazývají „pásyá“ (od kořene „paš“ – „ti svazující“, „ti spoutávající“). Ve Védě proto čteme: „...*sómo – ty, který jsi syčen oběma světapůlkami, jako když*

dvě krávy dojčky dojí tele...“. Vykresaný Spasitel sóma či spásné slovo vědění je vytloukán mezi oběma „pašijovými kameny“ a po svém vykresání jako „to sladké“ – med, „madhu“, které znamená zároveň „to uprostřed“ (v sanskrtu „madhye“, lat. „medium“), je „oblékán do rýmů“ („gós“), to jest do „šatů“ verše, aby se šířil a mohl blahodárně coby slovo probuzení působit na zemi.

Souvislost původního védsko-křesťanského rituálu s evropskými „pašijemi“ v rámci židokřesťanství je proto přímá a velmi poučná. Poměr obou náboženství k samotnému pašijovému procesu přitom odhaluje bez dlouhého vysvětlování dokonale jejich zásadně rozdílnou podstatu. Jestliže uznáváme a pěstujeme pouze vnější fyzické vnímání světa a nepochopíme proto Spasitele – sómu – ve své pravé duchovní podobě coby vykresanou jiskru lidského vědomí, ale pouze hmotně – coby „zázračně zrozené tělo“, musíme potom chápat prastarou moudrost védského křesání či lisování mezi „pašijemi“ také pouze fyzicky, a výsledný obraz, který tímto omylem vznikne, se tak stává pravým hororovým opakem původního křesťanského smyslu – **hmotný „také Spasitel“ se při tomto fyzickém lisování nerodí, ale naopak umírá!** Takto mylně pochopený „Spasitel“ coby fyzické tělo je proto nápodobivě – jako původní sóma – „také lisován“ a mučen (německé sloveso „passieren“ znamená právě proto až dodnes kuriózně dvojí – „lisovat“ a „stávat se“), avšak dochází tak nikoliv ke vzniku spásné šťávy – „madhu“, medu – ke šťastnému rozpoznání pravé lidské cesty, ale vylišovanou „šťávou“ již pouze fyzicky chápaného „Spasitele“ nemůže být nic jiného než jeho prolitá „vylišovaná“ krev! **Zde je pravý původ zrcadlově převrácené a krvavé „paschy“ – hebrejského svátku „pesah“, který svým přisvojeným védským názvem („pásyá“) usvědčuje dodnes všechny lunetické napodobitele!**

Prolitá krev nevinné bytosti – „beránka“ (z původního védského vykresávaného ohně poznání, zvaného „agni“, se stává lat. „agnus“ – „beránek“ – se v rámci tohoto upířího či zvířecího vidění „nabízí bohovi“ stejně jako původní vykresaný sóma „z poháru“ – ze „svatého grálu“ – plného této zvířecky interpretované „spasitelné šťávy“. Tuto „šťávu“, to jest lidskou krev, potřebuje totiž nutně „Pán spodních vod“ – studený Had, aby byl mocný. Právě proto nařizuje tento „bůh“ v Bibli skrze pero svých služebníků v 1. knize Mojžíšově, kap. 9: „**A zajisté krve vaší – duší vašich – vyhledávati budu, z rukou každého živočicha ji vyhledávati budu, i z ruky člověka.**“, anebo jinde zase: „**Ženichem krvi jsi mi.**“

Tak spodní zvířecí svět nevědění hrůzně napodobil a „zastínil tělem“ původní duchovní obřad křesání sómy, prováděný po tisíce let v rámci védsko-křesťanské tradice. Poháry či posvátné mísy s býčím motivem, tradičně symbolizujícím „býka sómu“, patří k velmi obvyklým a důležitým archeologickým nálezům starověku – od obrazu býka s pohárem v Moheňdžodaro v Indii, přes Mezopotámii až po staré Řecko.

Z původního životadárného učení na obranu člověka a jeho světa byl tímto způsobem vytvořen nevědomostí a zvířeckostí pravý opak – učení o „spásném“ zabití člověka – „Vykupitele“ – katolické židokřesťanství.

Obraz fyzického „lisování krve“ se dokonce výslovně vyskytuje v Bibli – v knize Izajášově 63,2: „*Proč jest červené roucho tvé a oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí v presu? 3 Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlačil jsem je ve hněvě své a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stříkala krev jejich na roucho mé a všecken oděv svůj zžálal jsem.*“

*Z knihy Kořeny Indoevropské duchovní tradice.
Pokračování příště*

DRÁŽÁK.CZ
RÁDIO
BEZ FREKVENCE!

Festivalové okénko: Brutal Assault

Teprve včera jsem se vrátil z Brutal Assaultu a nyní píšu tyhle řádky. Festival BA jsem dlouho, tak jako mnozí nemetaloví fanoušci přehlížel. Pár kapel mě vždy zaujalo, ale jezdit kvůli tomu na celý festival? Když jsem dostal nabídku jet tam pracovně, neváhal jsem. A absolutně mě to dostalo. Velké festivaly už jsem dávno odsoudil a přestal na ně jezdit, tady jsem znovu propadl kouzlu masy. Protože všechno bylo graficky temné a metalové, tak mě neobtěžovaly reklamy, které na jiných festivalech hyzdí celý prostor (obří nafukovací Gambinusy a další úlitby). V areálu bylo tolik zakoutí, výstav a off-programů, že se to nedalo stihnout.

Festival se koná v monumentální pevnosti Josefov. Času na kapely jsem moc neměl, hned první den jsem si užil přístup do backstage. Jdeš tunelem přímo na hlavní pódium a na chvíli si snad připadáš jako Max Cavalera a že těch 20 tisíc lidí čeká na tebe. Přesto v poslední chvíli nevstoupíš před mikrofon, ale zahneš na místo vyhrazené pro brigádníky festivalu. I tak sleduješ show kapel z několika metrů. Pro mě neskutečný zážitek. Končil jsem po půlnoci, ale kapely hrály až do 3. Hned první večer jsem vychytil jakousi bandu black metalistů s sicuty pomalovanými tak, že by se jich lekl i vrah Michal Myers. Sledoval jsem z metru jak banda počmárenejch týpků stojí u sebe a hecuje se před nástupem na plac. Tvářili se stejně seriózně jako tým kravatků, který se chystá spustit firemní prezentaci. Nešlo se nesmát. Je to prostě show.

Atmosféru festivalu dokreslují koně a ovce, které se v klidu pasou nad pevností. Šílená sebevražedná ovce se dokonce stala logem letošního ročníku. Všude se válí opilí metalisti, do toho všeho se míchá místní romská komunita, která buď pracuje jako brigádní síla, anebo se poflakuje v rozpadajících se bytech u pevnosti. Takže první vážný konflikt v areálu byl ten, že se popraly dvě Romky a navzájem si rozmlátily květináče u oken a utrhly zrcátka od aut. Securitáci jen zmateně koukali, protože vyhodit je z areálu, když tam bydlí, nemohli. Organizátoři festivalu nemají předsudky a dávají Rómům šanci si vydělat a to mi přišlo báječné. Kdo chce pracovat, přijde, kdo nechce, vykašle se na to.

Já jsem si užil festivalu do systosti i jako pracovní síla. 70 % návštěvníků jsou cizinci. Sledoval jsem, jak parta 30 bláznů mečí na ovce a láka je z útesu, a pak soutěží kolik lidí se za minutu vejde do jedné toi toiky.

Měl jsem na starosti malý výčep a pod sebou dva brigádníky, páreček, které jsem poslední večer nechal trochu zachlastat, aby to vypadalo, že jsem hodný šéf. Posléze mě potrestali tím, že se opilí rozhádali, a tak jsem sám pivo točil Polákům i Němcům, zatímco můj páreček, kterej jsem z práce už dávno propustil, se tam před zděšenými zákazníky hodinu hádal:

„Tak mi řekni, kdes kurva hodinu byla? Pro cigarety? To ti tak věřím? S kým ses kurvila?“

Rozmluvit jim nic nešlo, tady to takhle prostě chodí. Drsný kraj Josefov s lidma hrubýma a tvrdýma, tak jako jsou hradby zdejší pevnosti.

Vojtěch Landa

Povídka: Let 784

Ne že bych měl strach z lítání, ale stejně jsem vždycky rád, když stojím znovu pevně nohama na zemi. Člověku to dodá pocitu, že už se přece nemůže nic stát. Samozřejmě je to klam. Může se stát ještě spousta věcí. Jo a taky nerad chodím v letadle na záchod. Případně mi to blbý, močit jiným lidem nad hlavou. A většinou let není tak dlouhý, abych to nevydržel.

Takže jsem šťastně vyběhl z choboty, co přistrčí ke kabině, a v houfu spolucestujících jsem kvapil k východu. Přitom jsem se ohlížel po záchodech. Pak jsem je všechny nechal jít za svým štěstím a zabočil na toaletu. Stejně není kam spěchat. Nakonec se všichni sejdeme u pásu se zavazadly a budeme čekat na kufry z černé díry.

Ulevit si je výstižný výraz. Po dvou hodinách rozpaků a přemáhání je to opravdu úleva. Umyl jsem si ruce a podíval se do zrcadla. Ty vousy už musím oholit. Sice je mám i v pase, ale nedivím se, že všichni celníci na mě hledí spatra. Vyšel jsem ven. Chodba byla poloprázdňá. Všichni z mého letu už jsou asi pryč a zůstali tu jen zevlouni, kteří si čekání krátí jak umí. Ani já to moc neumím. Pomalu jsem dospěl k výdeji zavazadel. Našel jsem patřičný pás. Nemýlil jsem se, pořád ještě stál. Černý otvor přikrytý pruhy gumy zatím bezpečně skrýval své tajemství. A tam někde dole v útrobách zřízení přehazovali tašky a kufry z letištního vláčku na nějaký dopravník. Nedělám si iluzi o jejich šetrnosti. Vědomí, že v mé tašce není co rozbít, mi dodávalo lhostejný výraz. Sedl jsem si na lavičku a čekal.

Rozhlídl jsem se po lidech a něco mi připadalo zvláštní. Pozorně jsem je prohlížel. Neznámé tváře. I když si lidí moc nevšímáte, obvykle vám nějaký obličej utkví v paměti. Přece jenom s nimi strávíte pár hodin. Tak pět deset lidí bych měl znát. Nepoznal jsem nikoho.

Lhostejný výraz vyprchal.

Zvednul jsem se a šel se podívat na tabuli nad pásem. Ano, byl to můj let. A pak se ozval zvuk. Pás se rozjel. A z pod gumové záclony začalo vypadávat očekávané. V davu byl poznat pohyb a vzrušení. Už jsou tu penalty! Zaujal jsem výhodné postavení hned u ústí, abych zachytil své harampádí co nejdříve. Vzpomněl jsem si, že bych mohl stihnout vlak ve tři. To bych byl doma o šesté. Už jsem se těšil domů. Tři týdny jsou tři týdny. Jarmila určitě připraví nějakou dobrou večeři. Děti budou mít radost z dárků. Lenička se bude s nadšením prvňáka chlubit, co ve škole. Kubý asi nepoznám. V tomhle batolecím věku se děti mění každým dnem. Už jsem toho ke konci měl plné zuby. Práce, práce, hotel, práce. A navíc sám. Sám, daleko od všeho, co znáš.

Pás popojížděl a já čekal, až se objeví má taška. Šťastnější spolucestující už popadli své a spěšně odcházeli k východu. Lidí ubývalo. Zavazadel ubývalo. Pak se pás zastavil. Zůstaly zde ležet dva kufry. Nebyly moje. Bezradně jsem se rozhlédl. Zůstal jsem tam sám a nad pásem svítil let číslo 784 z Minsku. Nemohl jsem se splést. Obešel jsem to celé do kolečka a snažil se nakukovat do černé díry. Neviděl jsem nic. Závěs gumového nevědomí kryl přesně. Pak se objevila starší paní, popadla poslední dva kufry a odešla. Tohle se mi ještě nestalo. Došlo mi, že vlak ve tři asi nestihnu. Nejhorší, že teď mě čekají formality, dohadování a vůbec. Proč někdy věci nemůžou být tak, jak mají? Zrovna když jsem konečně utekl z měsíčního vyhnanství?

Vzal jsem telefon a napsal manželce zprávu:

LASKO, ASI PRIJEDU POZDEJI, MUSIM NAJIT ZAVAZADLA.

Rozhlídl jsem se okolo. Na druhé straně haly stála nějaká dívka v uniformě. Přišel jsem k ní.

„Dobrý den, Já jsem teď přiletěl z Minsku a ztratilo se mi zavazadlo.“

„Dobrý den, a máte etiketu od zavazadla? Takovou tu s tím čarovým kódem?“

„Jo, ta je tady nalepená na palubním lístku...“

„Ano, to je přesně ona. Tak si s tím zajděte támhle do těch dveří.“

Vidíte? Ty druhé za sloupem...

„Dobře. Děkuju.“

Když jsem po zaklepání otevřel druhé dveře za sloupem, objevil jsem veliký stůl a za ním pohlednou slečnu s kravatou. Perfektně nalíčeným obličejem se na mě profesionálně usmála a zeptala se, co potřebuji. Vysvětlil jsem jí, že spleť letištní labyrinty pohltily moje zavazadlo, ale už jej nevyzvrátily gumovými ústy. Zvedla telefon a zavolala do útroh, zda-li tam z mého letu něco nezbylo. Před očima mi naběhl obrázek, jak partička přehazovačů zavazadel sedí na bednách s něčím, kouří a rozebírají, jak ta holka s perfektně nalíčeným obličejem má parádní prsa. To jsem oceňoval pohledem i já. Potom zazvoní telefon. Jeden se zvedne, chvíli poslouchá, potom potáhne z cigarety a řekne:

„Kdepááák slečinko, tady se nic neztratí. Vůbec nic tu nezbylo. Z Minsku říkáte? To je naprosto vyloučený, před chvílkou jsme to tam házeli. Stál jsem u toho.“

„Je mi líto. Vaše zavazadlo tu není.“

„A co mám jako teď dělat?“

„Pravděpodobně to v Minsku nenaložili, anebo to možná poslali někam jinam, ale to snad ne...“

„No to je paráda!“

V tom se ozval můj telefon. Přišla zpráva. Vytáhnul jsem ho z kapsy a otevřel ji. Psala moje ženuška:

KDO JSTE? KDE JSTE VZAL TENHLE TELEFON?

Koukal jsem na to.

„Pane, dejte mi prosím ten váš lístek, musím se podívat do systému. Jo a ještě váš pas prosím.“

Pořád jsem ještě hleděl na tu zprávu. Byla opravdu od Jarmily. Podal jsem perfektně nalíčené slečně doklady.

„Já si zatím zavolám, hned přijdu...“

Vyšel jsem do haly a zavřel za sebou dveře. Vytočil jsem Jarmilu.

„Ahoj miláčku, co se děje? Už jsme přistáli, ale asi se někde zatoulala taška...“

„Kdo to volá?“ Měla úplně mrtvolný hlas.

„To jsem přece já, Tomáš. Ty nemáš uložené moje číslo?“ Slyšel jsem, jak oddychuje.

„Copak se děje, Jarmilko?“

V tom propukla v hysterický pláč. Mezi vzlyky stihla ještě křiknout: „Ty bezcitnej hajzle!“ a pak to položila. Vytočil jsem její číslo znovu. Měla vypnutý telefon.

„Pane Víte?“

„Ano?“ otočil jsem se. Ve dveřích stála slečna s kravatou.

„Můžete prosím dovnitř? Máme tu drobný problém.“

Vešel jsem za ní. Nechápal jsem, co se doma stalo. Včera jsem se ženou mluvil a vše bylo v pořádku. Těšila se a vyprávěla mi, co bude vařit.

„Pane Víte, už jsem volala šéfovi a za chvílku přijde. Ono je to s tím vašim zavazadlem asi složitější.“

„Jo, jasně.“ Pořád jsem přemýšlel nad tím hovorem. Co se asi mohlo doma stát? Vzal jsem telefon a vytočil Jarmilu znovu. Telefon byl vypnutý.

Za dívkou se otevřely dveře a stál v nich vysoký muž v obleku.

„Vy jste pan Vít?“

„Ano, to jsem já.“

„Pojďte prosím se mnou.“ Vzal od dívky můj pas a palubní lístek a pak mi podržel dveře a ukázal mi, abych vstoupil. Vešli jsme do chodby a přes dvojice dveře se dostali do velké kanceláře. Posadil mě naproti sobě přes stůl. V druhém rohu místnosti seděli u stolu dva policisté a o něčem si povídali. Otevřel můj pas, podíval se na fotku, pak na mě.

„Vy jste tedy Tomáš Vít.“

„Jo.“

„Narozený dvacátého ledna v Brně?“

„Vždyť to tam máte napsaný, proč se ptáte?“

„A kde máte trvalé bydliště?“

„Sakra, já jsem tady, protože se mi ztratilo zavazadlo. A tohle vypadá jako nějaký výslech!“

„Víte, s tím zavazadlem to není jen tak.“

„No to chápu, prostě ho někde někdo zadrbl, tak ho hleďte najít! Ale kvůli tomu mě tady snad nemusíte vyslýchat!“ Probleskly mi hlavou všechny ty filmy o drogách v cizích zavazadlech a moje bojovnost mě opustila.

„Ten váš lístek je špatně.“ Podával mi palubní lístek s přilápnutou etiketou.

„Jak špatně? Co mi dali, to mi dali. A palubní lístek je jasný: let 784 z Minsku. Středa 14. října. Jestli Bělorusové něco zvorali, tak to není můj problém.“

„A vy jste přiletěl dneska ve 14.35?“

„No vždyť to říkám! O co tady vlastně jde?“

„Pane Víte, dnes je středa 21. října!“

„Cože?“

„Dnes je 21. října a vy mi tu máváte s týden starou letenkou.“

„Co to je za blbost? Dnes je čtrnáctýho! Nejsem přece magor!“

„Obávám se, že jste si spletl datum, ale ten lístek z minulého týdne...“

Policajti v druhém rohu na mě civěli.

„Chcete říct, že já ráno vstanu, jedu na letiště, sednu do letadla a přiletím o týden později? Trošku ujetý ne?“

„Pane Víte, ten lístek by byl v pořádku, je napojený na celý systém. Navíc kolegové prověřili seznam pasažérů z jednadvacátého a vy tam nejste.“

„No to je výborný! Takže dneska je dvacátého prvního! Tak to jsem asi vylezl z letadla, skočil si na záchod, tam jsem tejden chcal, pak jsem vod tam vylezl a nic si nepamatuju. Nedělejte ze mě vola, pane!“

mlčel a koukal na mě.

„To si děláte jenom nějakou blbou srandu, že jo? Jasně, že moje jméno není v letu na jednadvacátého, když jsem přiletěl dnes a to je čtrnáctýho.“

Seděl za stolem, trochu shrbený a vypadal, že neví, co se mnou. Ale bylo pod tím vidět, že je to jenom jeho policajtská hra.

„Přesně tak. Tomáš Vít letěl 14. října z Minsku do Prahy. Ale dnes je jednadvacátého!“

Oba policajti už se nepokrytě připojili a přisunuli si židle blíž ke mně. V hlavě jsem měl vír a přemýšlel jsem, co to na mě asi šijou.

„Pánové, to je celý nějaká hrozná pitomost. Hele, tady v peněžence mám účtenku z taxíku...“ začal jsem se v ní přehrabovat, až jsem ji našel „tady vidíte 14/11, to jsem jel dnes ráno v Minsku na letiště... Nebo doklad z hotelu tady... Tak mi netvrďte, že jsem se zbláznil.“

Napřímil se za stolem a pak se rozvalil na židli. Podíval se přímo na mě. Čekal jsem, že se začne smát, jak si ze mě pěkně vystřelil.

„Jestli to ono nebude celé tím, že vy nejste Tomáš Vít.“

„Prosím?“

Koukal na mě, jako by sežral svět a já se z něho měl podělat. Vůbec jsem netušil, co bych asi tak měl udělat. Co je tohle za šílenost? Honili se mi hlavou špionážní filmy, časové přesmyčky a jiné kraviný. Pořád na mě hleděl a přitom pomalu spustil:

„Víme naprosto jistě, že vy nejste Tomáš Vít.“

„A kdo teda jako jsem?“

„To asi víte nejlíp vy, ne?“

„Hele nechte už těch blbejch fórů. Já jsem, vždycky jsem byl a vždycky budu Tomáš Vít. A dnes je čtrnáctýho a já přiletěl z Minsku. Vy jste mi ztratili tašku a teď si ze mě ještě děláte srandu! To snad není možný! Budu si na vás stěžovat!“

Naklonil se přes stůl a vypálil:

„Tak poslouchejte! Dneska je jednadvacátýho. Tomáš Vít opravdu letěl čtrnáctýho z Minsku, to je pravda. A ten let havaroval!“

„To je blbost, toho bych si všimnul, ne?“

„Sakra chlape! Vy jste úplně mimo!“

„Já jsem mimo? Nejdřív mi tvrdíte, že na záchodě chčiju tejden a pak si ani nevšimnu když se mnou spadne letadlo! Pane, vy jste blázen!“

„Proboha, vždyť jsou toho plný noviny! Největší letecká katastrofa! Letadlo se rozlomilo deset kilometrů od letiště. Nikdo to nepřežil!“

Vzal noviny a praštil mi s nimi před noseem o stůl. Vzal jsem je. Na titulní straně byly titulky jako: Vyšetřování příčiny katastrofy pokračuje, všechny oběti identifikovány nebo Celá země truchlí. Fotografie

rozházených trosek někde v poli. Podíval jsem se na datum. Výtisk z 21. října!

„No jen se podívejte!“ Zapíchl prst pod titulek: Tragický let 784 z Minsku. Středa 14/11 zůstane navždy černým dnem našeho letectví. Pak přede mne pokládal jedny noviny na druhé. Všude fotky zkázy, smrti, utrpení. Otočil jsem stránku.

Mráz mi přeběhl po zádech a roztřásl se mi ruce. Byla tam fotka. A na ní moje žena. Drží v náručí Jakuba, pláče, tiskne ho a číší z ní zoufalství. Vždyť jsem s ní včera mluvil. Chystala večeri...

„To... není možné.“

Trásl se mi ruce. Pořád jsem se díval na tu fotku Jarmily a nechápal vůbec nic.

„Přece... jsem se nezbláznil...“

„Takže teď mi řekněte, kde jste přišel k těm dokladům.“

Koukal na mě asi z dvaceti centimetrů. Cítil jsem, že měl na oběd něco s česnekem.

„Ale vždyť já jsem Tomáš Vít! A tohle je celý nějaký omyl, nějaká časoprostorová smyčka, nebo spiknutí, nebo já nevím co. Jak vám to mám proboha dokázat?“

„Tělo Tomáše Víta bylo identifikováno. Bylo to jedno z méně poškozených. I jeho manželka to potvrdila...“

„A co DNA? Zkoušeli jste DNA?“

„Zkouška DNA byla provedena. Pozitivní. Tomáš Vít minulý týden zahynul.“

„A kdo jsem potom podle vás já?“

„To bych právě chtěl slyšet od vás.“

Člověk se může mýlit. Může si spoustu věcí splést. Ale tohle? Já jsem Tomáš Vít a to mi přece nikdo nevezme. Tohle je celý nějaký blběj omyl a určitě se to všechno brzy vysvětlí. Jak mám toho chlapa přesvědčit? Co dělat, když vám chtějí vzít celej život? Nenapadalo mě vůbec nic.

„A co pas? Vždyť ta fotka, to jsem přece já!“

„Pravda, ta podoba je pozoruhodná...“

„Tak vidíte!“

„Nic nevidím! Jen to, že se Tomáši Vítovi podobáte. Radil bych vám, abyste se přiznal. Řekněte nám, kdo jste, a jak jste se dostal k těmhle věcem. Když nebudete dělat blbosti, tak je to jenom nějaká drobná krádež. O nic vlastně nejde...“

Hleděl jsem na něho. Tohle je fakt nějaká bouda, nebo zmatek, nebo nevím co.

„No tááák.“

„Co vám mám na to říct? Buďte jste se zbláznili, nebo je to nějaký šílený omyl. Přece vím, kdo jsem a co dělám.“

„Dobře, když je to tak, budete tu muset chvílku zůstat. Musíme zjistit, kdo jste, kde jste vzal ty věci a jak jste se vůbec dostal na letiště.“ Dva policajti se zvedli.

„Pojďte prosím s námi.“

Zvednul jsem se taky, cokoli vysvětlovat nebo se přit nemělo cenu. Odvedli mě do nějaké místnosti. Byla tam lavice, stůl a na něm nějaký noviny. Jeden z nich mi podal balíček.

„Do tohodle se prosím převlečte.“

Rezignoval jsem. Začal jsem se vysvlékat a svoje věci pokládal na stůl. A pak se soukat do toho, co přinesli. Bylo mi to malé. Někaká uniforma.

„Co to proboha je?“

„Je mi líto, ale takhle narychlo tu nic jiného nebylo a vaše věci potřebujeme.“

„A k čemu? Snad šaty jste mi aspoň mohli nechat.“

„Nejdřív je prověříme a pak předáme pozůstalým.“

Shrábnul ze stolu všechny mé věci. Vzal i mobil, peněženku, klíče od auta. Já tam zůstal stát v nějaké letecké uniformě. Jen jsem slyšel, jak za sebou zamknul.

A tak jsem hodiny seděl zamčený. Četl si noviny, co byly plný článků o tom, že moje letadlo se zřítilo, že jsem mrtvej a že je vlastně o týden víc. Přemýšlel jsem o tom, jak se asi dá udělat takováhle mystifikace. A jestli opravdu můžou lidem nakukat takovou lež. A pak jsem si vzpomněl na telefonát s Jarmilou. Vůbec nic jsem nechápal. Přetáčel jsem si to v hlavě tak i onak, a nic rozumného z toho nevy-

cházelo. Snad jen nějaké obłudné spiknutí. Ale proč?

Po několika hodinách se otevřely dveře a stál v nich ten vysoký muž v obleku.

„Tak půjdeme pane Štika.“

„Prosím?“

„Štika, to je přece vaše pravé jméno, ne?“

„Takže teď ze mě ještě uděláte Tomáše Štiku!“

„Karla, Karla Štiku.“

„Vy jste vážně cvoci...“

Vyšel jsem za ním. Vedl mě zpátky do kanceláře. Cestou se ke mně otočil:

„Máte štěstí, že si pro vás přišla manželka.“

„Jarmila je tady?“

„Ale řeknu vám, s tím převtělováním, to je na psychiatra, když ne rovnou na kriminál. Dejte si na to pozor!“

To už otevřel dveře. V místnosti stála nějaká žena, a když uslyšela klapnout dveře, tak se prudce otočila. Vysoká, štíhlá, tak v mých letech. Na unaveném obličejí bylo vidět, že se jí ulevilo.

„Co tady proboha vyvádíš, Karle?“

Vypálila rovnou ke mně. Koušek jsem couvnul. To jakoby jí zlomilo radost a přišly výčitky.

„Ty jsi vážně magor! Co tě to zase napadlo! Já tě nebudu pořád tahat z nějakých průserů. Víš, jak mě tím trápíš? Karle, proč tohle všechno děláš? Proč to děláš? Ještě štěstí, že tě Petr slyšel, jak říkáš, že jedeš na letiště. Kde bych tě asi tak jako hledala? Víš, jakěj jsem měla strach?“

Stála tam naproti mně a viděl jsem tu ženskou, jak se jí v koutku lesknou oči. A viděl jsem taky Jarmilu, jak pláče s Kubíčkem v náručí.

Tom Odpad

John Bok: Večer otázek a odpovědí

Ten, kdo ztratí sám sebe, je snadno manipulovatelný.

(Motto Johna Boka)

V rámci „Paralelní university Josefa Šafaříka“ se měla uskutečnit beseda s Johnem Bokem dne 31. 5. 2018 v brněnském hudebním klubu Rusty Nail. Vzhledem k tomu, že bylo avizováno neuskutečnění této besedy, podařilo se za pomoci Mikyho Marusjaka uskutečnit tuto besedu dne 25. 5. 2018.

Miky Marusjak a John Bok

Večer byl realizován v duchu otázek a odpovědí, otázky pokládá Miky Marusjak a odpovídal samozřejmě hlavní aktér John Bok. Mimo jiné vystupoval mezi vyprávěním Johna Boka harmonikář Radim Babák a na závěr vystoupila kapela Čočka. Vyprávění Johna Boka bylo poučné a zajímavé, byl to večer v jiném pojetí, než jsou návštěvníci v Rusty Nail zvyklí, ale vydařil se.

Položme si otázku, kdo to vlastně je John Bok. Pro generaci narozenou ve 40., 50., 60., 70. letech je tato osoba poměrně známá, i když za doby komunistů se o těchto lidech nesmělo moc mluvit, byli to nepřátelé socialistického zřízení.

John Bok se narodil v roce 1945 v Pardubicích, povoláním herec. John Bok má křestní jméno po svém dědečkovi. Jeho matka byla Angličanka a otec byl československý letec, kteří po válce odešli do Československa. V 50. letech byla rodina perzekuována, a proto se přesouvá z místa na místo. V roce 1968 se matka se setrou Johna Boka rozhodla vrátit do své vlasti, do Anglie. John Bok se vrátil do ČSSR a začalo pro něj období výsluhů a pobytů v cele předběžného zadržení až do roku 1989. Za totality byl manuálně zaměstnán – budoval pražské metro, později pracoval jako řidič metra, pracoval hlavně jako dělník, byl manuálně zručný. John Bok podepsal Chartu 77. Po revoluci byl 3 roky ve státní správě. V roce 1994 založil se spisovatelkou Lenkou Procházkovou spolek Šalamoun, který má za cíl chránit práva nespravedlivě stíhaných, pečuje o zlepšení podmínek ve věznicích nebo usiluje o udělení prezidentských milostí lidem postižených justičním omylem. Je otcem pěti dětí, žije s manželkou – výtvarnicí Jitkou Bokovou – malířkou, sochařkou, se kterou má dvě dcery. Vzhledem k tomu, že se rodina Johna Boka neustále stěhovala, mělo to vliv na jeho vzdělání, ale i možnost najít si kamarády. John Bok byl vykázan z ČSM, do SSM nevstoupil, problémy měl i na vojně, odebrali mu i zbraň. Výsledky byly prováděny kvůli jeho matce a sestře. Nikdy nebyl uvězněn, měl ale nespočet cel předběžného zadržení. John Bok byl s celou rodinou puštěn i za hranice, chtěli, aby emigroval. Při těchto cestách převážel samizdatovou literaturu.

John Bok chtěl vydat seznamy StB, ale neměl dostatek financí, tak se jako vydavatel nabídl Petr Cibuka se svým Rudým krámem. Seznamy byly zneužity k něčemu jinému, než bylo zamýšleno. John Bok pracoval po revoluci na Ministerstvu zemědělství, byl zastupitelem Městské části Praha 8, v roce 1989 vedl ochranku Václava Havla.

Z díla Johna Boka:

KATO – příběh opravdového člověka – Přemysl Vachalovský, John Bok – 2000

Léčba Bokem o spolku Šalamoun a jeho předsedovi – 2001

Sametová špína – John Bok, Přemysl Vachalovský – 2002

Špión vypovídá II. – 2000

Život mimo kategorie – rozhovor Jana Nováka s Johnem Bokem – 2015

Kruhová obrana přítomnosti – básně a texty z let 1982–2009

Kruhová obrana přítomnosti – text ze dne 27. 1. 1988

Slovo, které je napsané, má smysl jen tehdy, dává-li jeho čitateli pocit sounáležitosti. Slovo, jež v nás vyvolává opak, je slovem zbytečně napsaným.

Velká spousta slov pak vydá na knihu nebo za blábol.

Tuším, že slov napsaných a nevyvolávajících u čtenáře pocit sounáležitosti, je mnohem víc než těch, která tak činí. A tak se opět potvrzuje, že příroda je velmi marnotratná. Nabývám čím dál více přesvědčení, že bychom měli hledat smysl ve věcech či děních samých.

Budeme-li důslední, přestaneme pátrat po smyslu čehokoliv, a pak se nám pravděpodobně plně otevrou brány vnímání a chápání toho, co je, a toho, co se děje.

Věra Procházková

Večer s Johnem Bokem v hudebním klubu Rusty Nail dne 25. 05. 2018

Čúzrúm Tomáše Hájka

co se zdá je sen... jak říkala krásná paní Cigánková ze Záhoří a Podluží... pan Cigánek byl namachrovaně stupid... ale jeho paní byla štabajzna... a mateřská... ruralistická... ze Záhoří a Podluží...

co se zdá je sen... a dnes nad časným ránem se mi zdál hodně pěkný sen... *co se zdá je sen...* a tak zdálo se mi zdálo... byl volební den... sen mne uvrhl do místnosti volební... vlastně to začalo ještě venku před místností...

jak to v mé zamyšlenosti zvykem bývá... zcela jsem opomněl... že s0 dnes nějaký volby...

na poslední chvíli... před otevřením *čúzrúmu*... mne to nastartovalo k myšlenkovým aktivitě...

před *čúzrúmem* se motala spósta mých kámošů... sem tam politik... i popolitik...

koho mám volit...? koho mám volit... propadal jsem do paniky angažovaného demokracismu... a jak jsem tuto bezradnost verbalizoval... už se u mne objevil naleštěné ksicht ze soc.dem.... sotva tlamu votevřel... zastavil sem ho... *no tebe volit nebudu...!*

pak se objevil jeden polokámoš... keré je chytré jak čtyři Einštajni... *v přízkumech jednoznačně ved0 Piráti...* myslel si jak mne voblbně... přesvědčí... a zmanipuluje... ani hovno...!

a následovně v tom zmatku různých společenských sil a tlaků... chytl jsem rozhodný rozmysl svého vnitřního já... a sladil jsem sebe sám s vůlí mé individuality... nepoddajnosti... nepřizpůsobivosti... a íqéčkém...

a rozjasnilo se... a rozzářilo se... že jsem duchovním ztělesněním... a tělesným zduchovněním identifikace s levicí radikální... žel tady málo radikální... a rebelství ve mně probudilo se... a var revoluční... a v momentě když vstoupil jsem do *čúzrúmu* provolal jsem několikrát... *ať žije KSČ...!*

a *čúzrúm* přetékal množstvím demokratických občanů... byla tam atmosféka jak na hudebním festáku... i lidi tam byli takoví...

mé provolání *ať žije KSČ* nebylo projevem uvážlivého občana... srat na to... ale posvátným aktem revolucionáře...

leč mírně zmrazil jsem se a zesebral... a mezi postávajícími... v ruchu jejich ševelení... jal jsem se promluvit k shromáždění...

proslovem jsem se projevil protentokrát profesionálně...

slovy jsem *čúzrúm* opanoval... leč elektorát stále ševelil... však pravil jsem... *chci se vyjádřit k porušení zákona o politických stranách... kterého jsem se dopustil při ustupu do místnosti...*

a ved jsem řeč k pospolitosti... leč mírně vyrušovanou pospolitostí... proto zkrátil jsem řeč... *řeknu vám ještě dvě věty... za prvé... to co jsem řekl... myslel jsem srdečně a upřímně...* poznámka téměř laciná... *a za druhé... došlo mi že teď bych to formuloval trochu jinak...* a teď s odstupem nevím, jak jsem to s tou druhou větou zamýšlel...

ale je to úděl životního performerera... keré má nákok kritick0 reflexi... ale přitom zůstává vulgárním a vzteklym performerem... jak Stendhal... jak Jekyll a Hyde... jak f0sáté Hospodin a rohaté Světloňoš... nés0 jen protipóly... jak Klaus a Zeman... či Zeman a Zeman... a tak dál a tak dál...

STŘIH...

ve volební komisi seděla krásná buddhistická učitelka sociologie...

před stolkem volebních komisařů... na zdi byla obrazovka s detailním záběrem vášnivého polibku francouzského... jazyky vnikaly do protějšku až pateticky... okázale... afektovaně... ta žena vášnivá byla... obrýlená... Jiřina Šiklová... pravil jsem si ve snu... *má to zapotřebí...*? a blížilo se finále zahájení voleb parlamentních...

v narvaném *čúzrúmu* jsme byli vyzváni jedn0 komisařk0... abychom zahájili „pobožnost“ demokracie společným zpěvem státní hymny... zpěv to byl velkolepý... autentický... s prožitkem... každé dle svého... bylo to procítěný... a ke konci zpěvu hromadného... písničky Škrópovy... jsem to vošperkoval sugestivním popěvkem... *Hare Rama Hare Rama...* a říkám si... buddhistická docentka sociologie určitě nezpívá Hare Rama... vždyť nemůže... a otočím se... dívám se... na její rty... její rty se pohybují... a ona zpívá... *Hare Rama Hare Rama...*

šestýho dubna dvaosmáct, Ghaná, T.H.(c)

Doporučujeme:

19.–20. říjen 2018

FESTIVAL POESIE POTULNÝ DĚLNÍK

Klub Paradox, Brno, Křížová 20

pátek:

18:00 George Silverman and The Mask

19:00 Ťovajz & spol.: básně Zbyňka Havlíčka

19:45 autorská čtení: Petr Čermáček, Tomáš Lotocki

20:30 Žen

21:00 autorská čtení: Vojtěch Landa, Olga Čejková

21:45 Hameln

22:45 Jiříkovo vidění

23:45 Die retardovaný koksoplyn

sobota:

18:00 Jakub Čermák – křest sbírky Středohoří a CD

19:00 autorská čtení: Petr Hruška, Ivan Motýl, Jakub Chrobák, V. J. Horák (křest knihy)

20:15 Ivan Palacký & Lukas Simonis

21:30 Chris Cutler & hosté z Agon Orchestra – Pocta Magorovi

23:00 Pátí na světě – Písňové vydechnutí

Ivan Palacký & Lukas Simonis – experimentální duo

Projekt předního českého hudebního experimentátora a architekta Ivana Palackého a holandského kytaristy Lukase Simonise. Ivan Palacký (narozen 1967) využívá jak kytaru, tak pletací amlifikovaný stroj Dopleta 180 a přidruženou elektroniku (např. preparované diktafony). Společně s Jennifer Helia DeFelice vystupoval ve formaci Sledě, živé sledě a také v duu Tílko. Dále spolupracuje s Filipem Cenkem (Koberce, záclony), s duem Cremaster, Ruth Barberán a Margaridou Garcia, Willem Guthriem, Andreou Neumann ad.

Lukas Simonis (narozen 1961) je holandský kytarista, specializující se na industriální hudbu a noise rock. Hrál v kapelách Dull Schicksal, Trespassers W, Morzelpronk, AA Kismet, Liana Flu Winks, VRIL, Stepmother, Perfect Vacuum a Coolhaven. V jeho rodném Rotterdamu organizuje koncerty, festivaly a podobné akce, zaměřující se na experimentální umění.

Chris Cutler & hosté – Pocta Magorovi

Program s Magorovými básněmi a filmy s hudebním doprovodem legendy Rock in opposition Chrise Cutlera a muzikantů z Agon orchestra.

Chris Cutler (narozen 1947 ve Washingtonu) je legendární britský bubeník, který svou první skupinu založil v roce 1963. Od počátku 70. let hrál v kapelách Henry Cow, Art Bears, Cassiber, News from Babel, Pere Ubu, The Pedestrians či The Science Group. Spolupracoval také s Ivou Bittovou, Tomem Corou, Fredem Frithem, Gong či The Residents. Chris Cutler také dvakrát vystoupil na pražských jazzových dnech, a to v roce 1979.

S Chrisem vystoupí převážně muzikanti z Agon orchestra, jmenovitě Ivan Bierhanzl (basa), Ivan Acher (videoprojekce a audiosampl), Martin Čech (flétna), Ivan Manolov (elektrická kytara), Michal Nejtek (klávesy) a Jan Šimůnek (elektrické housle).

Pátí na světě – Písňové vydechnutí

Kapela Pátí na světě, to jsou kytarové písně Ivana Palackého, jehož doprovází muzikanti z Čavčtavého lachtanu a Furré Petr Fučík (elektrobicí) a Tomáš Doležal (midikontroller).

Podrobně: www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

16 z 23 hráčů ve vítězném francouzském fotbalovém družstvu je z imigrantských rodin. ●●● Polský Nejvyšší soud zamítl žádost na vznik Církve létající příšery ze špaget – oficiálně uznánu polským státem. „Je možné, aby nějaká skupina rozumných a vzdělaných lidí vážně věřila, že existuje všemocný a vševědoucí Stvořitel vesmíru – létající příšera ze špaget?“ ptali se experti. ●●● „Hlavní silou invazních armád byli Ukrajinci“ řekl listu The Guardian komunista Filip k okupaci Československa v roce 1968. ●●● Pořadatelé fotbalového zápasu v Uherském Hradišti podcenili míru odporu Ukrajinců k Rusku – Ukrajínští fotbalisté odmítli ubytování v hotelu Moskva. ●●● New York zastavil vydávání licencí řidičům Uberu. ●●● Členové britské královské rodiny nesmějí chodit veřejně nazí. ●●● V zoo v Brně uhynul lední medvěd Umca. ●●● Švýcarský astrofyzik Frédéric Marin spočítal, kolik je minimálně potřeba lidí, kteří by tvořili potenciální posádku k nejbližší hvězdě Proxima Centauri, vzdálené 4,2 světelného roku. Jednalo by se o mezigenerační vesmírnou loď, kterou by muselo tvořit minimálně 98 členů, která by se v průběhu více než 6000 let dlouhé cesty rozrostla na cca 500, a v tomto počtu by měli být schopni založit samostatnou populaci Homo sapiens na jiné planetě podobné zemi. ●●● Putin tančil v Rakousku s ultrapravicovou ministryní zahraničí Karin Kneissl na její svatbě. ●●● V některých provinciích v Číně v rámci nové pohřební reformy úředníci zabavují a likvidují lidem rakve, dokonce několikrát přistoupili i k exhumaci a k narušování pohřebních obřadů. Reforma zakazuje pohřby do země, a to z důvodu úspory místa na hřbitovech. Nově mají být povolovány pouze kremace. Již před pár lety odpůrci kremace začali páchat protestní sebevraždy. ●●● Vědci z Britské Kolumbie prokázali, že u mužů, kteří uběhnou týdně více než 64 kilometrů, dojde k poklesu testosteronu až o sedmáct procent. ●●● Google má před spuštěním cenzurovaného vyhledávače pro Čínu. ●●● Máte-li dítě ve vodě, dávejte na něj bedlivě a trvale pozor a nečumte do svého mobilního telefonu, varují plavčíci na německých koupalištích rodiče, kde se letos utopilo 300 lidí. ●●● Zemřel Kofi Annan. ●●● Každý narozený člověk je odsouzen k utrpení a k působení utrpení okolnímu světu. To je hlavní premisa ekologických antinatalistů, jejichž cílem není přímo vyhnoutí lidské populace, ale snížení populačního růstu skrze snižování porodnosti. Současný populační růst totiž zásadně přispívá k ničení životního prostředí, vyčerpávání přírodních zdrojů, chudobě a sociálním nerovnostem. Švédská studie z roku 2017 zjistila, že rodiny, které mají o jedno dítě méně, vyprodukují za rok o 58,6 tun méně uhlíkových emisí. Za druhé nejefektivnější opatření vědci považují vzdát se auta, které za rok průměrně vypustí „pouhé“ 2,4 tuny emisí. Organizace Population Matters v poslední době zaznamenala rychlý nárůst v počtu svých příznivců, a to zejména mezi mladými lidmi. ●●● Lil Miquelu Sousa na Instagramu sleduje 1,3 milionu lidí a je aktivní také na Facebooku a Twitteru a podporuje například kampaň za sociální spravedlnost BlackLivesMatter. Lil Miquela Sousa však neexistuje. Vytvořili ji američtí designéři. ●●● Ve francouzském zábavním parku vycvičili 6 vran, které sbírají odpadky a nedopalky po lidech. ●●● Mladý Stropnický koupil zámek. ●●● „Máme tady celý koncert. Ještě potřebujeme dirigenta“ poznal texaský imigrační úředník na sbor malých dětí, plačících poté, co byly odebrány rodičům. ●●● Strana Právo a spravedlnost zavedla nový zákon, podle něhož musejí odejít soudci Nejvyššího soudu po dosažení věku 65 let do penze, což je v rozporu s Ústavou Polské republiky: funkční období soudců nesmí být zkracováno. ●●●

Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč.

Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: j. e. f., Miky Marusjak, Ta Pájka, Tomáš Hájek, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Kateřina Benešová, Jan Kozák. Fotografie: Zdeněk Vykydal, Vladimír Sabo a další • volitelná příloha: CD Hrozně